

ДЖИМ ХАРИСЪН МЪСТ

Превод от английски: Станимир Йотов, Светлана Комогорова, 2014

chitanka.info

Отмъщението е блюдо, което се сервира студено.

(Стара сицилианска пословица)

ГЛАВА 1

Ако бяхте птица, спускаща се от небето (а една птица — лешояд — действително се спускаше), то нямаше как да разберете дали голият мъж е жив, или мъртъв. Дори самият мъж не го знаеше и щом кацна, лешоядът предпазливо запристъпва към него — грачеше и го поглеждаше подозрително, като току извърщаше поглед към обраслото с чапарал^[1] дере, сякаш очакваше койотите да дойдат да му правят компания. По правило мършата се споделя още от времето, когато никой не е и знаел, че съществуват правила. Лешоядът току-що беше изял една гърмяща змия, прегазена от камион край Накозари де Гарсия — малко градче, далече от туристическите маршрути, на стотина мили от Ногалес. Койотите от любопитство щяха да проследят спускането на лешояда, дори и да не бяха гладни след нощния лов. С утрото възходящите въздушни потоци щяха да се засилят, да долетят и още лешояди и мъжът щеше да умре пред публика.

Зората изсветляваше в утрин, от жегата кръвта по лицето на мъжа засъхваше и се спичаше и свежият ѝ бакърен мирис се загуби. Той умираше на пристъпи, вече по-скоро от горещината и обезводняването, отколкото от уврежданията си: извита накриво ръка, гърдите — целите една грамадна синина, едната скула разбита и хлътнала с хематом, нарастващ като лилаво слънце, тестисите му подути от удар в слабините. И рана на главата, под която пясъкът и камъчетата бяха потъмнели, унасяща го в смъртоносен коматозен сън. Но той продължаваше да диша, горещият въздух преминаваше през дупката от счупен зъб и шумното свистене стряскаше лешоядите. Един женски койот и наскоро отбитите ѝ рожби се поспряха до него, но само за кратко — тя изтрака със зъби на малките и им даде да разберат, че този жалък звяр обикновено е опасен. Кимна мимоходом на един грамаден стар мъжки койот, който наблюдаваше с напрегнато любопитство от сянката на една канара. Както гледаше, той се унесе в дрямка — но дори и насън остана нащрек по един непознат за нас начин. Беше си напълнил търбуха с пекари^[2] и наблюдаваше

умирация само защото отдавна не беше попадал на нищо поинтересно. Беше чисто любопитство — когато човекът умреше, койтот щеше просто да си тръгне и да го остави на лешоядите. А бдеше вече от доста време — навърташе се наблизко, когато предната вечер изхвърлиха голия мъж от колата.

Надвечер, когато донякъде захладня, един мексикански селянин (*неон* на тукашното наречие) и дъщеря му вървяха по пътя и извършваха кратки набези към храсталаците, събирайки мескитови дърва за огрев. По-скоро мъжът крачеше равномерно под лекия си товар от дърва, а дъщерята лудуваше и подскачаше от крак на крак, подтичваше напред и изчакваше баща си. Тя беше единственото му дете и той не й даваше да събира дърва от страх да не я ухапе скорпион или *корало* — коралова змия, която за разлика от гърмящата змия не предупреждава, макар да е плаха, саможива и незлоблива. Тя просто хапе, когато я притиснат на тясно или я предизвикат, а после се плъзва под някой пън или камък да си успокои нервите. Дъщерята носеше Библия. Тя помагаше в кухнята на менонитската мисия^[3] където баща ѝ отдавна беше пазач.

Дъщерята запя и това прогони лешоядите на още стотина метра по-нататък по пътя. Те и бездруго смятаха да отлетят към своето безопасно планинско гнездовище, преди да се е стъмнило. Койотът се поотдръпна в сгъстяващия се мрак. Той разпозна гласовете на мъжа и дъщеря му — седемгодишният му живот го бе научил, че те не го застрашават. Беше ги наблюдавал безброй пъти как отиват към мисията, но те не го бяха виждали никога. Грамадните птици изхвърчаха, огрени от залязващото слънце, събудиха любопитството на бащата и той ускори крачка. Той също като койота притежаваше любопитството на ловец и си спомняше онзи път, когато последва кръжащите надолу лешояди и намери едър елен, току-що паднал от стръмна скала. Каза на дъщеря си да изчака по-надалече и предпазливо навлезе в гъстия чапарал край пътя. Чу учестено дишане и слабо свистене и побърза да извади дълъг нож със седефена дръжка. Запромъква се безшумно по посока на свистенето и подуши кръв сред мириса на тор от лешоядите. После видя мъжа и самият той подсвирна, коленичейки да му провери пулса. Случваше се понякога да придружи мисионера, който беше и лекар, по време на походите му в планината и се беше научил на основните неща при оказване на

първа помощ. Сетне се изправи, подсвирна пак в унисон с умирация и се загледа в небето. Той беше метис с преобладаваща индианска кръв и първата му мисъл беше просто да си тръгне и да избегне всякакъв досег с федералната полиция. Лекарят обаче беше приятел с федералните, а мъжът си спомни притчата за добрия самарянин и се озърна към тялото с известен фатализъм, сякаш му казваше: „За помощ — ще ти помогна, ама мисля, че вече е късно“.

Излезе от храсталака и прати дъщеря си да изтича до мисията — тя се намираще в долината, половин миля по-надолу. Приклекна отстрани на пътя и затъркаля камъчета напред-назад с върха на ножа си. Гледката на толкова тежко пострадаал човек беше ускорила пулса му, но той хладнокръвно си заповтаря разказа как е намерил тялото. На младини освен като ловец се беше подвизавал и като дребен бандит и знаеше, че при разговор с властите е най-добре да не усложняваш нещата.

В мисията Дилър седеше пред своето печено свинско филе с картофи и кисело зеле. УКВ-радиото му беше включено на станция от Чихуахуа, която излъчваше песни на мариачи. Макар и да беше менонит и официално да не одобряваше радиоапаратите, той смяташе, че заслужава някои отстъпки и беше започнал да слуша такава музика преди десет години, когато дойде в мисията — под претекст, че така ще овладее по-бързо разговорния испански. Грамаден и червендалест, той имаше навика да подпява с рев на мелодията, което размиваше работещите в кухнята жени. Църквата не разрешаваше и употребата на алкохол и тютюн, но порокът на Дилър не беше под възбрана: чревоугодията. Той се наслаждаваше на свинското филе, което му приготвяха всеки четвъртък вечер — единствената следа от живота му в Щатите. Много повече обичаше мексиканска храна, която поглъщаше в количества, превърнали го в легенда из цялата област. Не че вярата му не беше дълбока и гореща, но той разбираше, че ако нещо работеше най-добре за популярността на неговата разновидност на Исус в тази бедна, планинска страна, това бяха лекарската му вещина и умения. Вече не се връщаше в Щатите за годишния си едномесечен отпуск. Скучно му беше да седи трийсет дни в Северна Дакота и да се моли за езичниците по цял свят. Дилър предпочиташе самите езичници и

безотрадната красота на страната им, дълготърпеливата им ирония и предхристиянския им фатализъм. Обичаше да изяжда пилетата, свинете, прасенцата, козите и агнетата, които хората му носеха за подарък, след като стореше някое медицинско чудо. Обичаше дори своя нелеп санитар Антонио — този женчо, който вечно си измисляше предлози да замине за Ногалес или за Ермосильо. Предната година директорът на мисиите дойде на посещение и разпита Дилър дали Антонио не си пада „малко нещо сбъркан“. Дилър се направи на ударен — той ценеше дарбата на Антонио да върти засукани ястия, далеч превъзхождаща уменията на готвачките, и пеенето му, макар често в изпълняваните от него балади полът да се променяше.

Когато дъщерята на Мауро се втурна и съобщи за ранения мъж в планината, Дилър изпъшка. Дъщерята на Мауро помъкна лекарската му чанта към камионетката „Додж“, която служеше за линейка, покрита със зебло и с носилка в каросерията. Дилър я последва, понесъл със себе си и тенджерата. Най-много обичаше зелето на дъното, просмукано от свинската мазнина. На верандата на хасиендата се поспря и вдъхна дълбоко мириса на вечерния въздух — на тор и сладък карамфил, на смачкани гниещи цветя, мириса на нажежени скали и пясък, чезнещ в нощта. Той обичаше тази долина, която и при най-яркото слънце изглеждаше печална и потънала в сенки.

На мястото на събитието Мауро светеше с фенерчето, а Дилър избърса свинската мас от ръцете си в панталоните, наведе се над тялото, прочете молитва, прегледа го и произнесе прогнозата си. Предполагаше, че мъжът ще оживее, но първите двацет и четири часа щяха да са критични заради тежкото обезводняване. Черепът не беше счупен, но по потръпващите очни ябълки съдеше колко силно е мозъчното сътресение. Дилър извади медицинското си фенерче от чантата, наведе се ниско над очите на голия мъж и забеляза подуването на оптичния диск — папиледема, значи сътресението беше сериозно. После сръчно прокара едрите си длани по тялото му и установи, че са счупени само ребрата и лявата ръка. Промуши ръце под мъжа и го вдигна. Мауро взе чантата му и пое напред, като осветяваше пътя.

В клиниката Дилър цяла нощ се труди, а Мауро му помагаше. Де да беше там Антонио да помага — обаче пак беше офейкал под обичайния измислен предлог. Пациентът беше същинска загадка за Дилър. Под светлината на фенерчето той беше решил, че си има работа

с поредната жалка, пребита жертва на нарковойните, бушуващи по границата. Подобни бежанци му осигуряваха най-интересните случаи и внасяха разнообразие сред обичайните страдащи от рак старци, които той тъпчеше с мощното болкоуспокояващо дилаудид, за да облекчи пътя им към небето. Когато го измиха от кръвта, голият се оказа чист гринго — беше хубаво подстриган, имаше скъпи златни пломби на зъбите, поддържани нокти, отчетливи линии на загара, тренирано тяло — все признаци, необичайни за контрабандист.

Призори Дилър установи нормализиране на сърдечния ритъм под влияние на венозните вливания и се усмихна. Опипа предпазливо счупената челюст — после човекът можеше да си направи пластична операция, ако пожелае. Мауро проми слънчевите изгаряния с оцет, наложи подутите тестиси с топъл компрес и уморено се пошегува, че тази работа подхожда повече на Антонио. Докторът пряко волята си се разсмя — в такива случаи не вървеше да се превземаш. Той запя „Палома“, докато бинтоваше ребрата, а Мауро припяваше на трудните трели на тази прекрасна песен.

Мауро и докторът преместиха мъжа в единствената самостоятелна стая в клиниката, а после излязоха на верандата и с първите лъчи на зората дъщерята на Мауро им сервира кафе. Дилър намигна на Мауро, даде му таблетка дексамил^[4], сам си взе една. Мауро се усмихна — това беше тяхната малка тайна, с която си угаждаха при спешни случаи, когато нямаше как да се спи — макар че той би предпочел шишето с мескал, скрито под леглото му, нищо че публично се беше отрекъл от алкохола в параклиса. Мислите на лекаря течаха в синхрон с неговите: беше близвал алкохол само веднъж в зрелия си живот. Много отдавна, по време на втората година в мисията, жена му го напусна завинаги с истерични обяснения, че не издържа на живота в Мексико и вече не го обича. Дилър цяла нощ седя в калта на двора и рида, а угрижената прислуга гледаше от верандата и от хасиендата. Посред тази покъртителна нощ, Мауро донесе на Дилър цял литър мескал и той го изгълта жадно. Проспа целия горещ ден в калта и всички се редуваха да му пазят сянка на лицето и да гонят мухите. При спомена за болката Дилър се усмихна.

Първите слънчеви лъчи вече огряваха светлобежовия склон на планинския връх. Специфичният, сякаш размазан кафяв цвят на сипеите винаги му напомняше на еленски хълбок, а тази сутрин

еленският хълбок му напомни за пържоли от еленово месо. Свинското с кисело зеле не му беше понесло и реши да се откаже от него и да мине изцяло на местна храна. Изкукурига петел и той се присети за печено пиле. Готвачката се провикна и Мауро и Дилър отидоха в кухнята, където изядоха по една огромна купа менудо с царевични тортили. Също като мексиканците и докторът вярваше, че тази яхния от шкембе укрепва здравето — ако не обичаше това ястие обаче, нямаше да го вярва. Той си имаше установени вкусове и беше наясно, че тия негови вкусове бавно го убиват — теглото му гонеше сто и четиресет килограма — независимо от едрия му кокал и яката мускулатура. От дексамила кръвта бумтеше в ушите му; приел чувството за обреченост, пропило тези земи, той обичаше да флиртува със смъртта. След закуска, докато обхождаше болните, той си пееше песнички за любов и за смърт. Отбеляза си наум, че пациентът ще трябва да е страшно издръжлив, за да понесе болките, след като излезе от кома.

Същата вечер Ектор, капитанът на местното управление на федералната полиция, се отби да състави своя доклад за ранения. Когато по пладне получи съобщението по радиото, той се зарадва и нареди на помощника си да подготви джипа за пътуване с преспиване. Посещението при доктора означаваше хубава вечеря и дълга вечер, прекарана в игра на шах и разговори за градинарство, политика, животновъдство, както и възможност да говори надълго и нашироко за здравето си, защото Ектор, преполовил петдесетте, си падаше хипохондрик и се тревожеше за гаснещата си потентност. Той уважаваше дълбоките религиозни чувства на доктора и затова подхождаше много деликатно към медицинските аспекти на потентността, което развеселяваше доктора, който го съветваше да намали употребата на алкохол и тютюн и да наблегне на физическото натоварване. Като последен закачлив щрих той предлагаше на Ектор да зареже своите *conchitas*^[5] в полза на някакви по-духовни занимания. Докторът едва наскоро бе обладан от редкия ужас на похотта, докато лекуваше едно хубаво планинско момиче, ухапано от скорпион по горната част на бедрото. Той ревностно се молеше, но като че ли това не помагаше много и мислите му отново се връщаха към първата година от неговия брак в Северна Дакота, когато той и младата му жена се любеха, докато капнат от умора.

Когато Ектор и помощникът му пристигнаха, веднага влязоха да видят ранения, за да се отърват от досадните подробности, та после да се насладят спокойно на вечерта. Докторът забрани да му вземат отпечатъци в момента и каза, че сам щял да им ги прати, когато мъжът пооздравее. В случая щеше просто да им прати своите отпечатъци — не искаше да причинява неприятности на никого. Менонитите помежду си никога не прибягват до закона и докторът прилагаше този принцип и в своята практика. Той се грижеше и за душите, и за телата и вярваше, че гражданските власти разполагат с нужните средства да си вършат работата и без негова помощ. Ектор охотно се съгласи да дойде още веднъж за разпита, но тогава докторът щеше да посъветва пациента си, ако иска, да разиграе амнезия или каквото и да е, за да избегне бюрокрацията и строгия мексикански наказателен кодекс. Помощникът нахвърля повърхностен доклад, въз основа на оскъдните сведения от Мауро, а после отиде в една селска кръчма в долината да се фука пред местните. Ектор и докторът седнаха на пищна вечеря — Ектор с вида на човек, който, след като бе отхвърлил тежък труд през един дълъг ден, нямаше никакво намерение да си го спомня.

На третия ден след като откриха ранения, Дилър взе да изпитва съмнения. Мъжът разви лека пневмония и не реагира бързо на пеницилина — докторът се молеше да няма алергия. Не му се искаше да го изпраща с хеликоптер в по-добрата болница в Ермосильо. Още два дни и треската мина, но той все така си оставаше в кома. Дилър реши да изчака още два дни и ако комата продължаваше, да се обади на Ектор по радиото. Той обичаше симетрията на числото две в работата си, а и към ранения изпитваше такова силно любопитство, че охотно си намираще оправдания да го задържи. В нощта преди утрото, когато изтичаше крайният срок, той забеляза, че Мауро е окачил на подпората на леглото огърлица от зъби на койот. Огърлицата несъмнено беше от майката на Мауро, която хранеше тези животни, а останалата прислуга я избягваше, защото се говореше, че е знахарка и вещица. Дилър често им четеше лекции за опасността от тези вехти суеверия, но сега се усмихна на добрите ѝ намерения, в които прозираше обич. Угаси лампата и излезе, без да забележи, че раненият го наблюдава през цепката на неувреденото си око.

Не е нужно да се знае твърде много за ранения мъж, който присвиваше очи и се взираше в мрака и в тихото бръмчене на таванския вентилатор с дъбови перки. Името му беше Кокран и той чуваше пухтенето на дизеловия генератор, писъка на самотния комар в стаята, а по-отдалече и по-слабо — музиката от радиото на доктора, тъй безжалостно тъжна и романтична, че сякаш покриваше нощта със синини като тялото му. Но той вече бе изплакал всичките си сълзи през последните няколко дни, прекарани в полубудно състояние, докато се беше преструвал на мъртво животно, опитвайки се да разбере дали го заплашва някаква непосредствена опасност. И сега, след като осъзна, че непосредствена заплаха няма, изпита не облекчение, а чувството за пропадане, сякаш се люлееше увиснал в някаква своя отделна тъма, докато навън вселената продължаваше да съществува по правила, в чието създаване той не беше участвал.

Беше така смазан, че не хранеше никаква мисъл за отмъщение. Той виждаше побоя като дълга нишка, която водеше назад от непосредствения момент в тази стая почти до самото му раждане. Разумът му, вместо безусловно да се потопи в балсама на амнезията, доби странната способност да си припомня детайлно всяка точка от нишката чак до непоносимото настояще. Не можеше да си спести нищо — както не можеше и да освободи собствената си гръд от стегнатите бинтове. Болките не му даваха да спи — утре щеше да се наложи да се разкрие пред доктора, че е в съзнание, за да му даде болкоуспокояващи. Донякъде го забавляваше тази негова предпазливост, волята му да оживее въпреки всичко, което умът му осъзнаваше. Засега беше престанал да се кае, че е пренесъл калта от единия си живот в другия. Съжаленията му бяха дотегнали и тази нощ той вложи остатъка от енергията си, за да проумее как се беше случило всичко — едно в най-добрия случай машинално усилие.

Това щеше да е най-дългата му нощ и подхранващата я енергия беше като свиреп чист студен вятър, нахлуващ в мрака на стаята: първо лекарят мърмореше някаква молитва, а преди това една старица окачи огърлица на подпората на леглото и покри с длани очите му, после младеж с движения на танцьор дръпна чаршафа, за да го погледне. Последва дълго черно пропадане в чистото нищо, прекъснато от щракване на фотографски затвор, където видя яркочервените обици на шията на лешояд и чу гърления звук, дошъл

откъм жълтите очи на койот; сетне лешоядът изпляска с криле и литна нагоре, а койотът се вираше в него, и отвъд тези прости действия и двамата бяха непроницаеми, а дъхът му излизаше със свистене през дупка от счупен зъб. Преди това — изгорели газове на кола и друсане, той лежи окървавен в багажника и кашля болезнено, за да прочисти гърлото си от кръвта, която като че ли е твърде много. После го изхвърлят във въздуха, той пропада в храстите, гърдите му се удрят в камък, тялото му се претъркулва и главата му се блъсва в друг камък.

Не е нужно да се знае твърде много за мъжа, който беше наранен толкова тежко, защото той беше наранен толкова тежко, че това изцяло да промени живота му, по същия начин както кръщението, тайнството на причастието и душевното извисяване над сегашната ти нищожност променят християнина, а саторито будиста. Ала вие можете да прескочите неговите объркани страдания и да погледнете, както обичаме да казваме, елементарните факти — понятие, което с удоволствие използваме, когато искаме да скрием от самите себе си в каква клоака се е превърнал животът ни.

В утрото преди Мауро и дъщеря му да го намерят край пътя — изключваме следващото утро, когато през целия ден, чак до вечерта, беше просто едно умиращо разлагащо се парче месо, — той се беше събудил в необичайно състояние, което мислеше, че е любов. Живееше в умерено скъп жилищен комплекс в покрайнините на Тусон, чиито основни предимства бяха лаймовото дърво в малкия му частен двор и три червени тенис корта. Наел беше апартамента от един нюйоркчанин, който достатъчно се бе възстановил от астмата си, за да се завърне на изток и да се пробва отново в играта с големите пари.

Беше влюбен и се обади на любимата си веднага щом се събуди — постъпка, която обикновено се свързва с младите и глупавите или с онези, които се влюбват силно в края на трийсетте или началото на четиридесетте си години. Влюбените поговориха припряно, като минаваха с лекота ту на английски, ту на испански. Щяха да се срещнат скоро на обществено място и да си свършат работата, която от никого не криеха, а после небрежно да се отправят към една малка хижа, която мъжът държеше под наем в граничната област южно от

градчето Агуа Приета в Мексико — там ходеше основно за лов на пъдпъдъци.

Всъщност нямаше от какво да бяга, мислеше си той под душа, докато се къпеше. От две години се чувстваше изчерпан. Вече на четирийсет и една, той не се спираше да се полюбува на добрата си форма, докато се бръснеше пред огледалото, защото очите му обикновено бяха уморени и по тях личеше, че прекалява с барбитуратите^[6].

Мъжът се подсуши с кърпа във всекидневната, пусна кучето си — английски женски сетер на име Дол — да излезе през плъзгащата се врата и захвана сложна поредица от полуйогистки упражнения за разтягане. Спря, за да пусне „Морето“ от Дебюси по стереоуредбата и да се усмихне на плаката, който си беше направил от снимка на дъщеря му в пети клас. Усети бодване зад усмивката, малък токов удар от самота, спомняйки си за времето, когато служеше в Торехон край Мадрид и двамата с нея ходеха в събота на пазара, за да купят продукти за големия неделен обяд. Тя имаше златни коси като майка си и обичаше да пита за всичко на испански, което очароваше продавачите. После отиваха в едно кафене, където той си поръчваше половин бутилка бяло вино, а тя — портокалов сок, като изричаше провлачено с детското си гласче: „Jugo de naranja al natural“^[7]. Старите испанци обичаха да я гледат как излапва пълна чиния тапас и да се дивят на силния ѝ дух, заедно яде маринованите калмари заедно с пипалата и всичко останало. Сега тя живееше с майка си в Сан Диего. Службата в Лаос наред с другото (алкохол, жени и неспособността му да стои на едно място) беше разрушила брака му.

Над Лаос ракета С-75^[8] уцели неговия „Фантом“, той катапултира и остави на борда мъртвия щурман, а после прекара два месеца в джонката на дружелюбни рибари, укривайки се от „Патет Лао“^[9] и Виетконг. Беше съвсем чужд на политиката и сега войната се появяваше само в кошмарите му. Двайсет години — от деветнайсет до трийсет и девет — отслужи като пилот на изстребител и сега не можеше дори да погледне самолет. Навсякъде обикаляше с един очукан линкълн „Марк IV“, купен по време на запой в Калифорния.

След като приключи с упражненията, той изпи едно кафе и прегледа трите си графитни тенис ракети „С6-Трабърт“. Предния ден се беше класирал втори в клубния турнир — загуби единствено от

младеж на половината на неговите години, когото смятаха за най-обещаващия кандидат за професионалния тенис в Аризона. Той и партньорът му бяха смятани за фаворити в турнира на двойки — играта на двойки не уморяваше толкова краката му. Вчера мачът завърши 7:5, 4:6 и 6:4, денят беше много горещ и дори когато спечели втория сет, вече знаеше, че в третия краката му няма да издържат. Тиби беше наредил да натоварят в колата му каса „Дом Периньон“ с единадесетина бяла роза, залепена с тиксо за картичката. Сега той гледаше бялата роза, опитвайки се да проумее значението ѝ, и си мислеше за Мирея, която беше жена на Тиби.

Истинското име на Тиби беше Балдасаро Мендес. Като мнозина изключително богати мексиканци той поддържаше втори дом в Щатите. Те представляваха малка общност и пътуваха до Палм Бийч, Далас, Финикс и Сан Диего, за да си гостуват взаимно на партитата. Инвестираха солидно в недвижими имоти — най-удобното капиталовложение в чужда страна, и с лекота влизаха в светските среди заради големите си богатства и континенталния си чар. Тиби го използваше, представяйки го за слаб играч в мачовете, които организираше в дома си, и Кокран му се възхищаваше за неговата, макар и понякога грубовата енергичност. Той винаги отказваше да взема пари от Тиби, макар и да приемаше да пътува за негова сметка до Мексико сити, където неотдавна в двойка разкатаха двама тексасци в мач на покрива на „Камино Реал“. За това Кокран прибра три бона, а приблизително същата сума Тиби прахоса за банкет за двайсет души в ресторант „Форкет“.

Мирея! Той реши, че кордата е в добро състояние и остави ракетата. Извади от портфейла си снимката ѝ, изрязана от светската хроника в някакъв вестник, и се загледа в нейната хладна, стройна фигура, възседнала чистокръвен кон. Ама че безумие! Беше преживял достатъчно любовни терзания, за да смята любовта за болест, за понятие от минали времена, когато светът е бил по-млад и по-мъдър.

Легна на пода и вдиша дълбоко, опитвайки се да разхлаби възела, който се затягаше в ума му. Винаги се смееше на предчувствията за гибел на другите пилоти, които сякаш усещаха някаква празнота да се разраства под гръдната им кост. Но после в деня на смъртоносната му мисия същото се случи и с него: неясен задух, нещо като реещ се във въздуха ужас. Дол задраска по вратата и

той я пусна да влезе, смени водата ѝ и я погали, когато тя се настани в гнездото си на дивана. Тя винаги беше така крехка и женствена, понякога дори свенлива, че той се удивяваше как се превръща в съвършено сериозна машина за лов, когато я изведеше в полето.

Всеки си мечтае в живота му да присъства доза тайнственост, даже и нищо особено да не е сторил, че да я заслужи. Преди да срещне Мирея, той имаше кратка любовна афера с едно момиче от Корпус Кристи^[10], току-що завършило „Уелсли“^[11], но кавгите скоро разсеяха мистерията и той проумя, че се е впуснал в тази връзка от неосъзната скука. Две години беше прекарал в опити да разбере цивилния живот и осъзнаваше, че всъщност никога не е разбирал и живота в армията, която за него беше нещо като свадлива майка, а той — осиновено сираче, към което тя се отнася добре, ако си върши работата. Момичето от Тексас беше прелестно, дългокрако, интелигентно, но твърде младо и щуро — то беше като къща, копнееща да я населят призраци, докато Мирея, само с няколко години по-възрастна, беше вече дом, обитаван от призраци. Той играеше тенис у Тиби вече повече от три месеца, а тя не го удостояваше с нищо повече от нехаен поздрав. Сетне, след една вечеря в дома им, полята с твърде много вино, го завари да разглежда книгите в библиотеката им, докато другите мъже играеха бiliarд с високи залози, а жените си приказваха за новите модели на Живанши и колко изтърган е вече Халстън^[12].

След Гуантанамо, където започна военната му служба, и след назначението в Торехон той говореше свободно испански. Не можеше да понася да се чувства глупав — като момче в Индиана беше разглобил един осемцилиндров двигател на форд, за да разбере как работи, а във военновъздушните сили постъпи само за да работи с реактивните двигатели. Винаги го изумяваше как цивилните подценяват интелигентността, необходима, за да пилотираш реактивен изстребител. Испанския език той атакуваше със същата методичност и задълбоченост. За Средния запад са характерни един особен тип самотни момчета от фермите, които искат да знаят всичко и докато беше в Гуантанамо, Кокран започна да се пита защо хората говорят на различни езици — прост въпрос, ала не и по-малко завладяващ заради това. Но тези момчета от фермите притежават енергия на въображението — той се влюби в идеята за изкуствеността на езика и се захвана с испанския като с примерен тест; учеше като луд гений,

посветен в тайнствата на китайския календар, поддържайки нивото си с романи и поезия. Никой от приятелите и съседите му в спалните помещения не дръзваше да се съмнява в него, защото беше роден водач и най-добрият във всичко, с което се заемеше — независимо дали беше бiliarд, гмуркане или тенис; притежаваше вродената способност да налага монопол над щуротиите и проявяваше завидно повече безумие и дързост от всички останали.

И ето, това прелестно създание дойде при него, докато той държеше в ръце една от книгите ѝ — познатия му сборник със съчинения на Лорка, отпечатан в Барселона на тънка хартия, с кожена подвързия. Кокран беше напълно объркан от нейното безразличие през предходните три месеца. Създалата се ситуация отдавна го беше отказала от идеята да предприеме някаква „маневра“ в тази атмосфера на сдържано напрежение и затова щом я видеше, той губеше непринудената си елегантност и обиграност. Сконфузваше се само от един неин поглед и предния ден, докато плуваха в басейна, трябваше да пийне нещо, за да понесе гледката как тя отхапва от своя клуб сандвич и после решава, че отива да подремне, а Тиби свива рамене с онзи характерен жест на недоумение. Усещаше, че като приятел на Тиби тя го смята за още един кретен от бизнеса и правеше всичко възможно да я извади дискретно от това заблуждение.

Когато го завари да разглежда книгите ѝ, за пръв път му се удаде да говори с нея насаме. Тя наклони леко книгата в ръцете му и прочете обърнатото наопаки заглавие. Усмихна се и цитира Лорка: „*Quero dormir el sueno de las mansanas, alejarme tumulto de los cementerios...*“ („Искам да заспя съня на ябълките, да избягам от шума на гробищата...“) Стори му се, че никога не е чувал нищо по-прекрасно, впери поглед в тавана и изчервявайки се непресторено като ученик, цитира в отговор същия поет: „*Tu vientre es una lucha de raices /y tus labios una alba sin contorno. / Bajo las rosas tibias de la cama / los muertos gimen esperando turno.*“ („Твоят корем е битка на корени, твоите устни — мъглива зора. Под топлите рози на твойта постеля, мъртвите стенат и чакат реда си.“)

Тя се вгледа в него и слепоочията му затуптяха лудо. Тя поруменя и извърна очи, а на него му се искаше да каже някоя глупост и да разсее напрежението, но не намираше думи. Тя вирна брадичка, сякаш загледана в нещо далечно, а той гледаше шията ѝ и му се

струваше, че долавя някакво ухание, нещо средно между детелина и портокал. Изпусна книгата на земята, тя се засмя и си тръгна. Той изгълта чаша бренди, задави се и в очите му бликнаха сълзи.

Когато се прибра същата нощ, Кокран осъзна, че крачи напред-назад и не може да заспи въпреки хапчетата и алкохола. На зазоряване изведе Дол в пустинята и я пусна да гони пъдпъдъци, но скоро тя загуби интерес, защото беше август и сезонът още не беше открит, поради което и не носеше пушка. Дол наостри уши към една дребна сова в мескитовите храсти, а после затича около него в кръг, радвайки се на шегата, която му беше погодила. Той реши, че трябва да замине на дълго пътешествие. Откакто беше навършил осемнайсет години, не беше имал връзка с жена, която да не може да контролира напълно. Тя отчетливо му напомняше за онези картини на Модилиани, които видя в един музей в Париж. Спомни си как гледаше един от портретите и си каза: „Ето жена, която бих могъл да обикна“. Това беше нелепо. Дол драскаше с лапи и скимтеше в краката му, а той се взираше с невиждащи очи в обраслия с юка и мескит пейзаж.

По обратния път го цепеше глава и смени шест пъти касетата в касетофона. Слушаше „Пиратът навършва четирийсет години“ на Джими Бъфет и се изпълваше с отвращение към самия себе си. Покани Дол да се качи на предната седалка, което се случваше рядко, погали я по главата и си мислеше как с удоволствие ще се върне пак към сервитьорките и стюардесите. Никога не беше харесвал особено богаташките. Няколко месеца по-рано беше отишъл да поплува с момичето от Корпус Кристи и тя забрави да си свали часовника „Тифани“, а той си помисли, че в детството му с парите за този часовник семейството му в Индиана можеше да се издържа цяла година. Притежаваха малка ферма и ремонтна работилница за коли и трактори. Когато го закъсаше, баща му можеше да изтъргува акумулатор на старо срещу три кокошки за неделния обяд. Питаше се как така отчаяно се влюби в жената на мексикански милионер, а може и да беше много повече от милионер, защото Тиби притежаваше „Лиърджет“ и двуместен „Пайпър команчи“ за по-малки летища. Реши, като се прибере, да се обади на Бонета. Тя работеше като сервитьорка в ресторант за скара и му беше връстница — два пъти разведена и страшна в леглото. Идвала беше няколко пъти с него на лов и риболов и можеше да готви прекрасно пъдпъдъци на жар от мескит. Разбира се,

постоянно разказваше отчайващо банални вицове, а по стените на апартамента ѝ бяха закачени картини върху черно кадифе, сред които бик с огнени очи и таитянски залез. Една сутрин много се ядоса, когато се събуди и я завари да мие колата му на автомобилната алея.

Прибра се, взе две приспивателни и топъл душ и едва се довлече до леглото, като преди това затрупа телефона с възглавници. Заспа с усмивка, мислейки си за краткото писмо от баща му. Беше пратил на дъщеря си снимка, на която държеше купа от тенис турнир. Жена му се беше омъжила за най-големия му брат, който заедно с баща им ловеше риба тон със семейната лодка край Сан Диего. Бяха напуснали Индиана в ранното му юношество и това все още будеше у него тъга, но в Калифорния баща му преуспя. Писмото гласеше:

„Видях снимката, фукльо. Като ти омръзне да търчиш насам-натам по къси панталонки, място на лодката ще се намери и за теб.

С обич, татко“.

Но когато късно следобед го събуди почукване на вратата, кошмарът започна отново. Мирея му беше пратила по куриер кутия с книги от библиотеката си в претенциозна опаковка, всичките с кожени подвързии и с полета, изпълнени с нейните бележки. Имаше романи от Бароха, също и „Семейството на Паскуал Дуарте“ от Камило Х. Села, „Нина Хуанка“ от Фаустино Гонзалес-Алер и стихосбирки от Мачадо, Гилен, Октавио Пас, Неруда и Никанор Парра. В придружаващата ги бележка пишеше само: „Това са някои от любимите ми книги. Дано ви харесат. Мирея.“ Беше добавила и послепис:

*„La luz del entendimiento
me hace ser muy comedido“
(„Защото моят ясен разум
ме учи предпазлив да бъда“^[13]).*

Изпи три кафета — в последното сипа и бренди, докато издирваше източника на цитата, за който реши, че е от Лорка. Найсетне го намери в La Casada Infiel („Невярната съпруга“). Сипа си още едно питие и вдигна телефонната слушалка, но се свърза само с прислужника, който му съобщи, че сеньор Мендес бил в Мерида. Не посмя директно да помоли да извикат Мирея на телефона. Обикаляше из всекидневната замаян и ругаеше. Сега вече не можеше просто да се отбие под предлог, че идва при Тиби. Прислугата на Тиби като че ли му беше и охрана — изобщо нямаха обичайния за слугите безжизнен вид. За първи път си позволи да си я представи гола. Изруга и запокити чашата си към стената над дивана. Дол се разляя истерично и той ѝ даде суров хамбургер, за да я успокои. Пак набра домашния номер на Тиби с надеждата да вдигне тя, но вдигна същият прислужник, който сякаш клечеше до телефона. Извади от оръжейния шкаф една ловджийска пушка с идеята да постреля по чинийки, но после я прибра — беше наясно, че нито има желание, нито ще може да се съсредоточи. Обу си туристическите обуца — една дълга вечерна разходка из пустинята можеше и да го успокои.

Тъкмо се качваше в колата, и Мирея паркира на свободното място до него. Той така се стъписа, че когато му каза, че не иска да обърква плановете му за вечерта, не се сети какво да ѝ отговори. Тя приглади косата си назад и оправи шалчето на врата си, а после забеляза, че си е глътнал езика и се засмя.

Той пое ръката ѝ и я целуна, разигравайки ролята на галантен глупак. Тя също целуна ръката му, после я ухапа и пак се разсмя.

— Отдавна ми се искаше да бъда с теб.

Любиха се цяла вечер, но в девет тя каза, че трябва да се прибира, за да избегне подозренията.

— Но Тиби е в Мерида — възрази той и тя отговори:

— Да, но аз имам половин дузина съпрузи и те биха убили всеки, който ми посегне.

После му каза да излезе от стаята, защото иска да му напише писмо, което не бива да отваря до сутринта, и си тръгна, докато той чакаше в банята и гримасничеше срещу щастливата си физиономия в огледалото. Чу как вратата се затваря, втурна се навън и я видя как се шмугва в бялото си БМВ. Тя му махна и потегли бързо. Дол го посрещна на вратата. Винаги когато му гостуваше жена, кучето или

спеше постоянно, или се преструваше, че спи, в знак на някаква свенлива ревност. Той разкъса плика, но в писмото пишеше само, че мрази да се сбогува и после повтаряше седем пъти „Обичам те“. Той си сготви грамадна пържола, като си пееше отнесено около печката, но изяде само половината и остави чинията на Дол. Тази нощ спа добре за пръв път от месеци насам. Като че ли отдавнашна и ужасна болка в мъдреците беше престанала да измъчва душата му.

Всичко това се случи само преди три седмици. Ужасът, който го беше завладял, докато приготвяше чантата си за тенис, не беше неоснователен. Една вечер тя заля голите си гърди с горещо кафе и се разплака. Той изтича за мехлем, но тя му махна, че няма нужда. Каза, че не се е изгорила, а само ѝ е мъчно, че няма къде да отиде. Кокран се опита да целуне розовото петно на бялата ѝ гръд, но тя започна да го моли като обезумяла да не я докосва. Той стоя така половин час, а тя седеше сковано и се взираше в него. Никога не беше виждал тяло с такава съвършена красота и накрая коленичи и целуна коляното ѝ, а тя го притегли към себе си. Той припряно ѝ каза, че всичко е обмислил, че ще вземе спестяванията си и ще избягат в Севиля, най-любимия му град на земята, и там никой няма да ги намери. Но Мирея отвърна, че ако пак заговори за това, никога повече няма да я види. Тръгвайки си същата вечер, тя се държа необичайно хладно.

Когато се целунаха до колата ѝ, никой от тях не подозираше, че един „слуга“ ги наблюдава, облегал на палма на стотина метра от тях.

Истинското предупреждение дойде, когато той сам разкри тайната им и щастливо си призна на чашка за връзката им пред своя партньор по тенис, който моментално преbledня. Партньорът му, негов единствен приятел и довереник в Тусон, беше пилот от „Аеромексико“. И той му каза:

— Смотаняк, тъпак, защо Тиби се казва Тиби според теб?

Кокран, слисан от реакцията му, отвърна, че не знае, а партньорът му поясни:

— Тиби е съкратено от тибурон, тибурон, тибурон, което означава „акула“. Утре се махай отгук и повече никога не се връщай. Ако не заминеш, тая разгонена кучка ще ти струва живота. Ще те погребат надълбоко сред пустинята.

Той удари приятеля си, който като че ли изобщо не забеляза това и наля и на двама им по една пълна чаша, казвайки му, че има връзки и

може да му осигури фалшив паспорт, за да замине тайно, и да му даде пари, ако е нужно.

Когато на другия ден се събуди, тази грозна и страшна вечер му се стори безобидна. Все пак спомена мимоходом на Мирея, а тя се засмя със звънкия си треперлив смях и му каза: „Не ставай глупав, той няма да убие теб, мен ще убие“, и не пожела повече да говори по този въпрос. Това се случи само преди няколко дни. Сега, след турнира, щяха да разполагат с цели три дни, за да бъдат заедно, защото Тиби беше в Каракас. Тя щеше да излъже, че отива на гости на сестра си — съпруга на дипломат от ООН в Ню Йорк. След турнира шофьорът щеше да я закара на летището, а той да я вземе оттам. После щяха да заминат за Дъглас — погранично градче срещу Агуа Приета^[14] — и на другата сутрин вече щяха да са в хижата.

Всичко мина добре, само че мачът се проточи безмилостно дълго в изпепеляващия следобед. Той виждаше Мирея сред тълпата и след като спечелиха първия сет главно благодарение на партньора му, после загубиха втория с 6:2 и започнаха зле третия. Партньорът му го гледеше накриво, а краката му бяха като налети с олово. Разкрещя се на една жена от публиката, която се изправи, докато той биеше сервис. После Мирея дойде и му намигна свенливо, той си спомни колко щастлив трябваше да бъде и завърши третия сет с плам. Докато си вземаше душ, шофьорът на Тиби влезе в съблекалнята, безгрижно му подаде един плик и събщи, че сеньор Тиби искал да му направи подарък. Избърса се с кърпата, отвори плика и намери вътре еднопосочен билет първа класа до Париж и оттам за Мадрид, няколкостотин долара в брой и бележка, на която пишеше:

„Приятелю, още преди дни знаех, че ще победиш“.

Огледа билета няколко пъти с мисълта, че може би са забравили обратния билет погрешка. Реши да не споменава на Мирея за това. Помисли си, че няма смисъл да съсипва уикенда, и се помъчи да прогони осезаемото безпокойство, от което му се свиваше стомахът.

На път за летището се отби в апартамента да вземе Дол и чантата си. Изпи набързо чаша вино, за да потисне пристъпите на прималняване под лъжичката. Засмя се на себе си, мислейки си за всички онези

години, прекарани в небето на Виетнам, Лаос и Камбоджа, когато често описваше виражи със скорост, два пъти по-висока от тази на звука, и понякога се случваше да се подмокри, изплъзвайки се от попадение на ракета. Или пък трябваше да катапултира над залива край Еглин, когато късо съединение подпали Фантома му, или да каца през нощта на самолетоносача, едва не пропускайки площадката. Един от най-близките му приятели така си замина над Бока Чика, близо до Кий Уест, след като бе оцелял в стотици мисии над Югоизточна Азия. Цивилният живот винаги му се беше струвал напълно безопасен и тази нова заплаха ту го гнетеше, ту го възбуждаше заради прилива на адреналин, както става с всички бозайници.

Докато приближаваше летището, небето над Тусон изглеждаше подпухнало и мръсно, оцветено в бледожълто от изгорелите газове на колите в пиковия час. Касетофонът сдъвка касетата и когато я извади, лентата се размота като спагети по цялата седалка. Въпреки климатика в колата замириса на озон и той закопня по-скоро да поеме из планините с Мирея. Беше решил да пропуснат нощувката в хотела в Дъглас. Щяха да вечерят в един хубав ресторант, който знаеше в Агуа Приета, и на мръкване вече щяха да са в хижата край Колония Марелас. Тиби вероятно имаше приятели в Дъглас и мисълта, че в хотела могат да ги заловят на местопрестъплението, смекчаваше неудобствата от дългото пътуване. Приятелят му, пилотът от „Аеромексико“, твърдеше, че Тиби е замесен във всякакви форми на финансови машинации — законни и незаконни — включително и в мащабния наркотрафик по границата. Когато се прибереше в понеделник, щеше да се обади на един свой стар приятел от военноморското разузнаване, който можеше да пусне проверка на Тиби през Вашингтон. Не че беше особено важно; той много харесваше Тиби и за няколко месеца от случайни познати те се бяха превърнали в нещо като приятели. Заради това през трите седмици с Мирея го измъчваха угризения, но беше непоносимо влюбен и се бе вкопчил в тази любов — първото действително велико нещо в живота му от години. Всъщност беше хлътнал като гимназист, и то от най-чувствителните, които се чудят дали да дръзнат да споделят с любимата си стихотворението, което са ѝ посветили, или тя само ще им се присмее. Той все пак ѝ прочита стихотворението, женското ѝ влечение към романтиката за миг се доближава до неговото и те

потъват в любовен екстаз — състояние, което неизбежно оголва сетивата и отново им придава свежест, независимо от възрастта на влюбените. Това може да се случи навсякъде, от училищата до старческите домове — безспорно случайното сливане на две души и тела, често довеждащо до ужас и покруса заради непознатото до този момент освобождаване на енергия. Толкова отдавна не беше чувствал нищо дори смътно напомнящо на това. Беше имал пет-шест сериозни увлечения по жени, от една мадридска телевизионна актриса до неотдавнашното момиче от Тексас, без в сметката да влиза бракът му, който беше по-скоро нежно приятелство, отколкото нещо друго. Тя беше медицинска сестра в базата в Гуам, момиче от фермите в Индиана, и двамата се ожениха почти единствено под напора на носталгията.

На входа на терминала „Браниф“ той бутна на портиера десет долара, за да наглежда колата, и влезе направо във ВИП чакалнята, където Мирея седеше, отпивайки от питието си, толкова елегантна и изтънчена, че чак спираше дъха. Той си поръча мартини със „Столичная“ и тя му съобщи, че е стигнала дотолкова далеч в измамата, че е чекирала за полета до Ню Йорк една чанта с дрехи за подарък на сестра ѝ. Двамата биеха на очи много повече, отколкото им се струваше възможно — той с безупречния си загар и стегнато тяло, изглеждащ пет-шест години по-млад от своите четирийсет и една години (стига да не се вглеждате около очите му), облечен небрежно, но скъпо и с „Ролекс“ на китката. А тя попадеше в центъра на вниманието, където и да се намираше, особено сред рафинирана публика — в Рим, Лондон или Париж, да речем. Беше родена в Мексико сити, родителите ѝ бяха от Гватемала и Барселона и беше учила в Лозана и Париж. През по-голямата част от младия си живот (беше двайсет и седем годишна) се бе държала хладно, неутрално и изискано, но под тази патина пламтеше страстна и образована жена. Беше малко по-ниска от него, към метър и седемдесет, и притежаваше почти обезпокоителна грация. Дори когато правеше нещо съвсем обикновено, като например да седи в чакалнята на летището, да си пали цигара или да разглежда списание, тя привличаше много погледи. Даже и сега един набит възрастен мъж с чанта от телешка кожа я поглеждаше от време на време иззад страниците на „Форбс“. Той беше един от лейтенантите на Тибби извън Мексико сити и тя не го

познаваше. Когато двамата си тръгнаха, мъжът ги последва небрежно, обади се по радиостанцията и после зави по първото отклонение на шосето.

В колата Мирея беше щастлива и палава като момиче, навиваше надъваната лента на касетата и му пееше негови любими народни песни от Гуадалахара. Щом излязоха извън града, тя взе чантата си от задната седалка и смени официалния костюм на „Баленсиага“ с лека лятна рокля. Той каза, че не издържа да я гледа по бельо при скорост от седемдесет мили в час, а тя отвърна: „Любов моя, никой не иска от теб да издържаш“, и той свърна по един запустял и изровен тесен път, и двамата се любиха в късния следобед върху капака на колата. Застанал на едно хълмче на около четиристотин метра от тях, един мъж ги наблюдаваше през бинокъл „Цайс-Икон“. Той се облегна на безличния пикап и въздъхна, когато краката на Мирея се вдигнаха, сетне се спуснаха и се обвиха около мъжа. Извади бира „Трес Екуис“ от хладилната чанта върху седалката, обзет от треска, жарка като нажежения въздух, който трептеше и изкривяваше изгледа през бинокъла.

Мислеше си, че ако Тибурон беше тук, щеше да извади пушката изпод седалката и да ги застреля, както се застрелва елен или планинска коза. В същото време ги наблюдаваше как завършват любовния си акт и устата на жената се разтваря в едва доловим смях. Тя затанцува в кръг и наблюдателят изруга, когато мъжът се свлече на земята и изкрещя нещо. Свали бинокъла и си каза, че не може да упреква грингото за неговия вкус, защото тя беше същинско видение. Всъщност той я беше зървал само веднъж отдалече, когато Тибурон гостува за една седмица на старата си майка в Дуранго.

В колата тя каза, че се чувства като истинска курва — цялата плувнала в пот и с влажна коса, залепнала за слепоочията. И колко е прекрасно да пътуват с кола и как от години лети само със самолети. Той беше започнал параноично да се тревожи за пикапа, пътуващ четвърт миля зад тях, припомняйки си, че го беше забелязал и преди да спрат. Но пикапът зави към Бенсън и той престана да се безпокои. Докато минаваха през Тумбстоун, тя затвори очи и си помисли, че това е ужасно име за град^[15]. Той си спомни как на десет години направи

надгробен камък за кобилата си — беше се оплела в една бодлива тел и пострада толкова тежко, че се наложи баща му да я застреля. Написа на един голям камък с боя: „СУЗИ, РОДЕНА 1943, ПОЧИНАЛА 1946. ТУК ЛЕЖИ ЕДНА ДОБРА КОБИЛА ОТ ПОРОДАТА МОРГАН, СОБСТВЕНОСТ НА ДЖ. КОКРАН, КОЙТО Я ОБИЧАШЕ. ТОЙ СКЪРБИ ЗА КОНЧИНАТА ѝ.“ Последното го взе от местния вестник, където в рубриката за лични обяви се отпечатваха некролози.

Стигнаха в Дъглас към седем, купиха някои продукти, минаха границата и пристигнаха в Агуа Приета, където Кокран ѝ купи чанта от един сарач и вечеряха супа от скариди и печено кабрито — ярешко бутче, подправено с олио, чесън и прясна мащерка. Той обичаше Мексико и я разпита за Дуранго — родния град на Тиби в планините на Сиера Мадре. Тя каза, че Дуранго е безнадеждно примитивен — селскостопански и миньорски център, пропуснат от всички туристически справочници, и точно заради това тя много го харесва. Тиби имаше ранчо там и го беше поканил на лов след няколко месеца. Мирея каза, че приличал на Монтана или на някои части на Каталуния, или на Кастилия и че в ранчото, където държала конете си, се въдели много пъдпъдъци и диви пуйки. Тиби построил червен тенис корт, но толкова ѝ дотегнал с настояванията си да тренират заедно, че накрая тя отказала да играе повече с него, заради което той обучил няколко от горилите си с помощта на професионален тенисист, докаран чак от Мексико сити.

Когато приближиха хижата, вече се беше мръкнало и те се движеха предпазливо по тесния планински път. На два пъти той спира и слиза от колата да отмества камъни, довлечени от придошлите потоци в деретата. Щеше му се да бе намерил добри топографски карти на района, но такива просто нямаше. С обичайната си методичност той вече беше научил за Мексико и мексиканците повече от всички американски прищълци, с малки изключения. Беше чел „Салата и Мексиканската революция“ от Уолмак и още половин дузина други налични текстове за най-новата история на Мексико. Донякъде все още си беше професионален войник и едно от правилата в кодекса му, което инстинктивно спазваше подобно на японски самурай, беше да помни, да знае и да разбира във възможно най-голяма пълнота къде се намира и защо. Той не беше съзерцателен тип и също така инстинктивно не понасяше друг да направлява преките му действия.

Заради това в армията не беше популярен сред старшите офицери, но за всички останали си беше роден герой. Във вакуума на първите две години от цивилния си живот той проявяваше компетентност без никаква конкретна цел. Тук в Мексико само след няколко посещения в кръчмата на планинското селце вече го познаваха и го посрещаха сърдечно.

Местните го занасяха заради кастилското му произношение и на шега имитираха акцента му.

Щом пристигнаха в хижата, той веднага разбра, че тук ѝ харесва. Дол тичаше като обезумяла, душейки из ловните си полета, но беше нащрек за скорпиони и гърмящи змии, както беше обучена. Той разтовари колата и запали огъня в малкото огнище под светлината на догарящия залез. Разгъна двойния спален чувал на леглото, а тя се взираше в пламъците и слушаше как краткият дъжд барабани по ламаринения покрив. Сухите дърва ухаеха като парфюм и тя го помоли да донесе дунапренената възглавница и спалния чувал до камината. Кокран намали пламъка на газената лампа и се замисли как ще я заведе на утринна разходка до мястото, където един планински поток бе издълбал в скалата прозрачен зелен вир. Любиха се бавно и той гледаше удивен отблясъците на огъня, които хвърляха играещи сенки по тялото ѝ. Двата бяха малко пияни и той отдръпна едно голямо дърво от огъня, защото в стаята стана задушно и горещо. Тя се унесе в дрямка, а той си сипа още едно питие, мъчейки се да си спомни кога за последен път се беше чувствал така преизпълнен и в същото време толкова жив и напълно свободен.

Сега трябва да се отдръпнем за миг и да оставим влюбените да си починат. Нека се настаним на полицата над камината подобно на безстрастен грифон с каменни очи, защото онова, което предстои да видим, е най-добре да гледаме с каменни очи. Стаята изстива и влюбените се прегръщат, за да се стоплят, а после, без да се будят, се притискат един в друг. Лампата мъждука, сенките, хвърляни от огъня, са вече бледи и студени. Навън вятърът се е усилил и бучи под стрехите, сякаш жално нарежда магьосник. Дол обикаля неспокойно пред вратата, ръмжи и скимти, после се разлайва като обезумяла, щом вратата се отваря с трясък. Стаята пламва в синьо — гръмва пушка и

кучето пада безжизнено. Трима мъже се втурват в хижата, единият е неправдоподобна грамада. Те се нахвърлят върху влюбените — Кокран надава вой, когато мощен удар му изкарва въздуха, грамадата го стисва в задущаваща хватка и крещи на испански. Хващат Мирея за ръцете и тя припада, стисната здраво от мъжа, когото видяхме да ги наблюдава с бинокъла. Тиби стои малко по-назад и усилва пламъка на газената лампа. Взема каната с вода от масата и полива влюбените, за да се съвземат. Очите му изглеждат дори още по-раздалечени от обикновено, а устата му е увиснала, макар да не продумва. Грамадният мъж побутва Кокран по-близо, за да види как Тиби изважда бръснач от джоба си и прави сръчен разрез през устните на Мирея — стародавното наказание на сводника над непокорно момиче. Устните вече не могат да се зашият идеално, особено ако зашиването много се забави, а така и ще бъде. Тиби кимва. Идва редът на Кокран. Грамадата го подпира на камината и започва да го налага с дълги мощни удари. Мирея отново припада, но Тиби я държи за ухото и насила разтваря клепачите ѝ е другата си ръка. Докато изпада в несвяст, на Кокран му се струва, че вижда как ухото ѝ се откъсва и остава в ръката на Тиби. Тиби изритва с ботуш Кокран в слабините, а после си измива ръцете. По-дребният бие на Мирея инжекция, сетне натоварват двамата в багажника на лимузина, паркирана по-надолу по пътя. Тиби сяда в лимузината и диша дълбоко, а после си казва на глас, че те сигурно и в багажника се любят.

Грамадата и по-дребният се залавят да залаят цялата вътрешност на хижата с керосин. Паркират на заден ход колата на Кокран плътно до вратата. По-дребният хвърля клечка кибрит в хижата и докато вървят надолу по пътя, силуетите им се очертават на фона на пожара. Пътят до Дуранго е дълъг, Тиби се отпуска назад и се налива със скок направо от една бутилка, докато се друсат надолу към шосето. В огледалото за обратно виждане той смътно съзира как колата избухва. На около трийсет мили по-нататък, все още далече от главната магистрала, те спират и изхвърлят едно тяло в храсталаците.

[1] Бодливи субтропични храсталаци в югозападната част на САЩ и северната част на Мексико. — Б.пр. ↑

[2] Пекари — непреживни чифтокопитни, подобни на свинете, но по-дребни от тях. — Б.пр. ↑

[3] Менонити — християнска анабаптистка религиозна група, повлияна от холандския религиозен лидер Мено Симоне, чието име и носи. — Б.пр. ↑

[4] Стимулант на основата на амфетамина. — Б.ред. ↑

[5] Момичета (исп.). — Б.пр. ↑

[6] Вид успокоително лекарствено средство. — Б.пр. ↑

[7] Натурален сок от портокал (исп.). — Б.пр. ↑

[8] Съветска управляема противовъздушна ракета с наземно базиране. — Б.ред. ↑

[9] Комунистическо националистическо движение в Лаос, тясно свързано с Виетконг. — Б.ред. ↑

[10] Град в щата Тексас. — Б.ред. ↑

[11] Престижен девически колеж в щата Масачузетс. — Б.ред. ↑

[12] Рой Халстън — популярен американски дизайнер от 70-те години. — Б.ред. ↑

[13] Превод А. Муратов, А. Далчев. — Б.пр. ↑

[14] Американският град Дъглас, щата Аризона, и мексиканският град Агуа Приета са разположени от двете срещуположни страни на границата между САЩ и Мексико. — Б.ред. ↑

[15] В превод името на града Тумбстоун, „Tombstone“ (англ.), означава „надгробен камък“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Промяната беше сходна със сън, в който се намиращ на друга планета, само смътно наподобяваща нашата, а после се будиш зашеметен и откриваш, че действително си на онази планета. Беше странно като повтарящо се *déjà vu* и онова, което той смяташе за своя реалност, с всеки миг все повече се отдалечаваше и смаляваше, докато накрая в съзнанието му останаха да се носят само случайни картини: дъщеря му; пътят, минаващ пред фермата в Индиана; ловното му куче. През месеца, прекаран в тази стая, той систематично изравяше всички спомени от паметта си и когато най-сетне бе готов да излезе навън, откри, че светът не прилича на онзи, който бе оставил. Сходствата просто не бяха достатъчно силни да го притеглят обратно и нощем, когато изплуваха картините, той не чувстваше никаква връзка с тях и те припряно изчезваха. Отначало си мислеше, че тежкото сътресение му е разстроило мозъка, но скоро загуби интерес към медицинските обяснения. В него се таеше непроницаема болка — той я локализира, изолира я и щеше да я пази, за да го поддържа жив. Когато образът изплува, той отново го съзря през червеникавата мъгла на кръвта, замрежваща погледа му — кучето, отхвърчащо към другия край на стаята, и силните, пронизителни бели писъци, които все още изгаряха тъпанчетата на ушите му и които той можеше да чуе толкова ясно, сякаш пускаше грамофонна плоча. Спомняше си равнодушно единствено как ръката му остро изпраця и подаде, как хлътнаха челюстта, скулата и ребрата му. Те никак не го интересуваха — вълнуваше го само онзи друг глас, отекващ в съзнанието му, който сякаш шепнеше и напяваше призрачно в ухото му.

На сутринта след онази дълга нощ той даде на Дилър да разбере, че е в пълно съзнание, а Дилър не се опита да измъкне нищо от него и започна с демерола. Само го попита дали има някой, когото трябва да уведоми, и добави, че вече е вън от опасност — ръката и ребрата са започнали да зарастват нормално, но едната половина на лицето му е много зле и като се прибере у дома, където и да е това, трябва да се

подложи на операция. Дилър свали едно малко огледало от стената и му показа, че отокът е спаднал, но белегът беше издърпал окоето му надолу и за компенсация му се налагаше да присвива очи. После докторът додаде, че след няколко дни щял да пристигне един капитан от федералната полиция, но нямало нужда нищо да му казва, мозъчното сътресение било достатъчно оправдание пред закона.

По-късно дойде един младеж да го обръсне, но той отказа. Момчето каза, че името му е Антонио и после се залови да го къпе, проявявайки досадна интимност. Антонио му предложи, ако се нуждае от цигари или нещо, да му заеме пари, докато неговите пристигнат от Щатите. После се засмя и вихрено се понесе към вратата, като подметна, че никога досега пациент не е пристигал в толкова странен вид — гол, като че ли се е родил пребит и одран в храстите. Кокран реши, че в лудостта на Антонио има някаква привлекателност. Сетне се обезпокои, защото не можеше да си спомни дали пуши.

— Не помня дали пуша — каза той.

— Тогава недейте. Оставя противен вкус в устата. Аз обичам да си пийвам, но само когато не съм на работа. Мога да ви вкарам тайно пиячка, обаче тука е забранено. — Младежът му намигна и излезе.

Щом Антонио си тръгна, Кокран успя да се надигне с мъка от леглото и предпазливо се завлече до прозореца. Гърдите го боляха и току залиташе, повлечен от гипса на лявата ръка. На прозореца му се замая главата, вкопчи се здраво за перваза и се втренчи в босите си крака. Гледката зад хасиендата му хареса — свят, потънал в зеленина, огромна зеленчукова градина с издигнати лехи между плитки, напоителни вади, а зад нея обори и конюшни, в които имаше един едър першерон^[1], три коня от породата куортър с доста жалък вид, няколко овце, голяма кочина с прасета и няколко млечни кози. Иззад един храст се измъкна най-старата жена на света и се вторачи в него през прозореца само от педя разстояние. Той запази напълно безизразен вид, както и тя, после лицето ѝ разцъфна в усмивка, той също ѝ се усмихна и тя изчезна.

Когато отново си легна, усети глад и огледа големия белег от игла на дясната си ръка, който му подсказа, че са го хранили венозно. Чувстваше се кух като великденско яйце, пробито с игла и издухано. Заспа дълбоко, но се стресна и се събуди щом засънува, че седи, смеейки се, на пясъка до колата си и гледа към възхитителна гола жена

с ужасно разкървавена уста. Тогава изкрещя така, че чак очите му изпъкнаха и окончателно се разбуди в потъналата в полумрак стая. Дилър, Мауро и Антонио се втурнаха вътре — Дилър все още дъвчейки нещо и с чантата си в ръце.

Кокран се усети да казва:

— Извинявайте за безпокойството. Сънувах нещо.

Дилър се приближи до него със спринцовка и Кокран додаде:

— Искам да хапна нещо.

Антонио излезе и Дилър се усмихна. Възпитан човек, помисли си той и се върна към вечерята си. Мауро, в избелели зелени работни дрехи и с увиснали мустаци, го гледаше.

— Аз ви намерих и ви помислих за мъртъв — каза той и се умълча. — Пожелавам ви да намерите защита от вашите врагове и да им отмъстите, ако такова е желанието ви.

На вратата Мауро се размина с Антонио, който носеше поднос с паница супа, чаша козе мляко и няколко царевични тортили.

— Отначало трябва да внимавате с храната. Убеден съм, че сте интелигентен човек — по вида ви личи, и няма да се вслушвате в индианските дрънканици на Мауро. Понякога ми се струва, че той и дъщеря му са призраци, макар да са мили. Като си получите парите, може да им дадете някой и друг долар, задето ви намериха. Господ знае — аз съм само едно бедно и самотно момче, отдадено на медицинската наука, и не е нужно да ме слушате, но ако желаете да ви заема радиото си или да ми продиктувате писмо, защото владее безупречно английски, или просто да ви почета, само ми кажете. Надявам се някога да се преместя в Лос Анжелис. А вие откъде сте?

— От Индиана. Аз съм от Индиана.

Антонио се стъписа, но после се окопоти и убедено заяви:

— Славата на щата ми е добре известна. Намира се близо до Джорджия и е много размирна. В Лос Анжелис ще ви е по-добре. А сега трябва да се нахраните и да поспите, а утре да започнете с разходките, иначе тялото ви ще загуби красивата си форма.

Антонио подреди възглавниците зад гърба му и си тръгна. Кокран изяде няколко хапки, а после заспа дълбоко и прекатури паницата със супата. Дъщерята на Мауро дойде да вземе подноса, разчисти и смени чаршафите. Кокран се събуди в ужас — стори му се, че вижда Мирея като момиче.

Две седмици седя на верандата и наблюдава как кафявият августовски прах се вдига на облаци около краката на хората. Брадата му порасна, а в края на месеца Дилър взе чукче и длето и счупи гипса на ръката му — тя бе добила блед, унил вид. При влажно време ребрата още го боляха. Държеше се учтиво и крайно резервирано. Капитанът от федералната полиция дойде и си отиде, издавайки му туристическа карта. Това беше единственото, което можеше да направи при вида на отчужденото и уморено мълчание на Кокран. Най-накрая написа писмо на дъщеря си, нещо, което обикновено правеше веднъж седмично. После един ден обясни, че разпределителният вал на пикапа на Дилър не е наред и го поправи с помощта на Мауро. Дилър спазваше учтива дистанция и на вечеря включваше и Кокран в благодарствената си молитва. Разговаряха уклончиво за мексиканската история и за Косумел^[2], където бяха ходили и двамата. Това не притесняваше Дилър, който предпочиташе настоящето пред всякаква информация за минали страдания и мъчения, които бездруго му бяха добре познати. В края на краищата човекът се стараеше да бъде полезен, идваше на службите в иззидания от груби циментови блокове параклис и преди всичко беше интелигентен и осведомен по всякакви въпроси, стига да не го засягаха лично.

В началото на септември Кокран започна усърдно да се труди в градината. Чистеше тора от оборите и обикаляше долината, възседнал широкия гръб на першерона, който беше далеч по-удобен от полуобяздените коне, които яздеше Мауро. Когато докараха першерона преди няколко години в мисията — безсмислен подарък от родния град на Дилър, Мауро реши да го обязди, защото нямаха нито хамут, нито ниви, които да оре. Но щом го яхна, конят просто тръгна да върви, подчинявайки се на командите му, и сега разнасяше грамадното тяло на Дилър, когато го викаха в планините на места, недостъпни за камиона. Мауро харесваше Кокран, който дори сръчно му помогна да заколи едно мъжко теле, две овце и едно козле, които опекоха за повторното идване на полицая, придружен този път от един господин, приятел на Кокран.

Това беше пилотът от „Аеромексико“, който щом го видя, се засмя облекчено. Кокран се държа любезно, но възприе стария си

приятел като възможна пречка за плановете му, които започнаха да се оформят, докато тичаше и се катереше из планините. Неговото тичане забавляваше всички, защото през септември беше все още твърде горещо, макар умиращият от рак старец, просмукан от контрабанден мескал, да му каза, че тичането можело да го превърне в планински лъв. Животът бил по-хубав, ако не си ничия жертва. Старецът му разказа, че на младини е бил мадерист^[3], но после минал в лагера на Сапата. Да стреляш по враговете си, било справедливо и почтено удоволствие.

Кокран и приятелят му от „Аеромексико“ седяха в трапезарията и пиеха кафе в напрегнато мълчание, а Антонио надникна да види този толкова важен гост. Но гостът очевидно бе решил да изчака приятелят му най-сетне да наруши мълчанието си.

— Като те гледам, май не играеш много тенис — усмихна се той, но неразбиращият поглед на Кокран го смути. Затова смени курса: — Тя умря ли?

— Не знам. Може би. Искам да разбера.

— И сигурно ще загинеш. Докторът каза, че без малко не си умрял. Може би се досещам какво искаш да направиш. Но ми се ще да се върнеш в Тусон.

— Няма да е скоро.

Пилотът въздъхна и огледа сконфузено стаята. Той самият си беше донякъде романтик и с чувство на обреченост прие съдбата на приятеля си. Подозираше, че Тиби не е проявил милост към Мирея и отмъщението е било неизбежно.

— Добре. Длъжен си да се погрижиш за това. Но моля те, приеми един съвет. Сега приличаш на пеон, на пеон-хипи. Остани си така и няма да биеш много на очи. Вземи и тези пари, за из път.

Антонио донесе още кафе и ги прекъсна, и те се умълчаха. След като излезе, пилотът продължи и обясни, че по-големият му брат заема висок пост в правителството в Мексико сити и може да му се има доверие. Така намерил Кокран. Най-добре било да не остава повече в мисията — Тиби можел да размисли и лесно да го издири там. Пилотът добави към плика с пари листче, на което написа името и номера на брат си. После запретна крачола на панталона си, смъкна ботуша наполовина и под него се показа малка „Берета“ 22-ри калибър в открит кобур. Подаде пистолета на Кокран.

— Това е, в случай че пак се озовеш в подобна ситуация. Ако оживееш, ще трябва да си оправиш лицето.

Той се изправи и двамата се прегърнаха. Кокран го изпрати до джипа, но гърлото му се беше свило и не намери какво да каже.

Същия следобед той приготви два плика, всеки с по петстотин долара в песо за Дилър и Мауро, а за себе си остави хиляда долара, които напъха зад пистолета на глезена си. Дилър се трогна и приготви една платнена чанта със стари пеонски дрипи, Библия на испански и шишенце с болкоуспокояващи хапчета. Извини се за износените дрехи, които всъщност бяха останали от умрелите. Помайтапиха се с това и Дилър каза, че ще им липсва много и ще се молят за него. Не попита Кокран за плановете му. С гръмовен глас поръча пищна вечеря в чест на оздравяването и заминаването на пациента си и на собствения си неутолим апетит.

Преди вечеря Кокран и Мауро седяха на верандата и гледаха как вечерните сенки се спускат от планините. Беше трудно да убеди Мауро да приеме парите — за него това беше огромна сума. Мауро му подари ножа си със седефена дръжка и му каза, че той носи късмет и е остър като бръснач, поради което е и идеален да отреже с него топките на онези, които са го пребили и после са го захвърлили като мъртвец. Кокран му заръча, ако някой дойде да го търси, да се обади на един господин в Мексико сити и да остави съобщение за него. Мауро искаше да го придружи и на Кокран му трябваше доста време да го разубеди.

На вечеря Кокран реши да седне при Мауро, дъщеря му и майка му и усети да го изпълва силна привързаност към новия му живот. В сравнение с него старият му живот изглеждаше отдалечен на светлинни години, плосък и банален като статия в тъпо списание, изключение правеше само дъщеря му. Спрямо нея беше особено предпазлив и когато ѝ пишеше, не посочваше обратен адрес. Сега седеше на маса, отрупана с храна, заедно с десетина души, които бърбореха на испански и току подпяваха с радиото, което Дилър им позволи да пуснат. Под масата Кокран и Мауро си наливаха мескал в чашите — Кокран за пръв път от два месеца близваше алкохол. Дилър нареди всички да изпеят по някоя песен и когато майката на Мауро изпълни омагьосващо индианско песнопение на неразпознат от никого език, се възцари зловещо мълчание. Но после Антонио изпя една

шеговита песничка, а болният от рак старец се представи с прочувствен химн, приветстващ пролетта, която щеше да дойде след шест месеца и всички на масата знаеха, че той няма да я види. От усилието старецът едва не припадна и Мауро му сипа тайно чаша мескал, който по чудо го съживи. Мауро отказа да пее, но вместо това издекламира някаква вариация на „Знаме, обсипано със звезди“, научена кой знае откъде, и всички много се смяха. Когато дойде ред на Кокран, той се изправи и поде една народна песен от Гуадалахара, която Мирея пееше особено красиво, но по средата се развълнува, от очите му бликнаха сълзи и избяга от стаята.

За свое щастие той, в неповторимото състояние на опиянение, предизвиквано от мескала, не знаеше какво точно е сполетяло любимата му, която призори щеше да тръгне да дири. Има един силен порив за мъст, присъщ на определен тип мъже на юг от границата, който би оставил без дъх и най-закоравелия сицилианец.

Тиби Балдасаро Мендес се беше родил в Кулиакан в неописуемо бедно семейство. Майка му беше наполовина индианка от племето апахи мескалеро, което не се славеше със смирение и благост. На четиринайсет години той вече беше пораснал мъж, притежаващ бърза мисъл и небивала наглост, и се подвизаваше като сутеньор в Мазатлан. Постепенно заряза сутеньорството, за да поеме голяма част от наркотрафика в Кулиакан. Сега участваше в наркотрафика само периферно като разпределител, но той беше в основата на неговите владения — недвижими имоти в Мексико сити, курортни хотели във Венецуела, Рио и Мерида, огромен портфейл от акции, в това число и международни. Единият от синовете му беше доктор, а другият — адвокат. Първите му два брака бяха с местни жени и с издигането си в обществото се отърва от тях. За него Мирея беше недостижим изложбен експонат, жена, до която се беше домогвал в продължение на години и чрез която в крайна сметка получи достъп до мексиканския светски елит, където изобщо не го допускаха. Благодарение на безупречната репутация на Мирея, огромното му състояние за една нощ стана чисто, както се случва навсякъде по света.

Предателството на Кокран, с когото се надяваше, че са вече приятели, беше голям удар за него. Дори му прости първите няколко

тайни срещи, за които Кокран и Мирея наивно вярваха, че никой не подозира. Тиби познаваше и разбираше непостоянния емоционален живот на жените, а Кокран бе извънредно притегателна личност. Беше отправил завоалирано предупреждение към приятеля му — пилота от „Аеромексико“, а касата шампанско, парите и билета до Париж бяха придружени с бяла роза. Колко още знаци бяха нужни на този глупак? Записите от телефонните й разговори бяха възмутителни и го изпълваха със срам. Изпадна в отчаяние, когато чу как Мирея разказва на сестра си в Ню Йорк за новата и последна голяма любов в живота си и за това как той я помолил да избягат в Севиля и тя вероятно щяла да се съгласи. Тогава Тиби се почувства съкрушен и вкара силите на цялата си организация в преследването на влюбените чак до изненадващото нахлуване в хижата. Впусна се с неприязън във всичко това, защото щеше да се прочуе в своя свят като рогоносец, а после слуховете щяха да се разнесат чак до Кулиакан, до Мексико сити и обратно до Тусон. Тази мисъл подклаждаше яростта му и отново събуди у него присъщото за сутеньора отвращение към жените. Нямахме да позволи на никого да разбере, че изведнъж се е почувствал стар и че губейки нея, е загубил всичко. Щеше да й даде такъв урок, че мълвата за него да върви редом с мълвата за рогата му и да я смекчава. В деня преди Мирея да замине, той се любил с нея, а после отиде в стаята си и се разрида. Внезапно завидя на простите *контрабандистас* за техния живот — пиене, курви и безгрижно сваляне на правителствените самолети, шпиониращи насажденията им с мак и марихуана. За Тиби беше най-лесно да повика печално известния, макар и интелигентен и достоен убиец Ел Кокилоко, но когато ти сложат рога, си длъжен да отмъстиш сам за престъплението. Наливаше се безспирно, за да подхранва гнева си, защото всъщност всичко това така му беше дотегнало, че му се искаше да замине за Париж — да речем в „Плаза Атине“ — и да яде, да пие и да забрави. Но това щеше да бъде краят на неговата гордост и тогава нямаше да му остане нищо на този свят, освен парите.

Когато лимузината напусна мястото на жестоката сцена в хижата, Тиби се помъчи да заличи наченките на съжаление и ужас, които се надигаха в него, и четири часа по-късно, на половината път за Дуранго, вече беше почти невменяем. По-късно накара шофьора да

спре и на оскъдната светлина на зората огледа упоената Мирея и зашлеви окървавеното ѝ лице.

Отчасти разиграваше театър — мъжете в колата щяха да разпространят мълвата за неговата мъст — и закрещя превзето:

— О, любов моя, ти, която исках да ми родиш синове, ти, шибана вероломна курво, ти, зла неблагодарна кучко! Щом ти се иска да се чукаш, ще те чукаат по петдесет пъти на ден, преди да пукнеш!

И точно това се случи, защото Тиби беше майстор на отмъщението — Мирея седя три дни в една гола бяла стая на високо столче, натъпкана с амфетамини, а около нея по пода пълзяха пет-шест гърмящи змии. Тя тъкмо щеше да се свлече на земята, когато започнаха да ѝ инжектират все по-големи дози хероин и всичко това продължи две седмици, а после извикаха фризьор да я разкраси и я откараха в най-изпадналия бардак в Дуранго, чиято клиентела бяха бедни каубои, миньори и всякаква паплач. Устните и откъснатото ѝ ухо, защити от един ветеринар, бяха започнали да заздравяват, но гледката на скалпените на две на три шевове върху инак безупречно красивото ѝ лице направо късаше сърцето. Въпреки това тя беше най-популярното момиче в дома, най-вече защото всички знаеха за случилото се, а мъжете бяха чувствителни към женската изневяра — истинска или въображаема, и крехката бледа фигура на Мирея върху мръсните чаршафи разпалваше у тях невиждана дотогава похот. Към края на месеца обаче съдържателката сбърка от алчност и намали дозата хероин на Мирея дотолкова, че тя се свести и заби нож във врата на един мъж — извади го тайно от джоба му, докато той издевателстваше над нея. Мъжът беше надзирател на работниците в едно голямо ранчо и около случая се развихри скандал.

Тиби се смил и настани Мирея в приют за душевноболни момичета и жени, управляван от монахини. Направи им солидно дарение и това щеше да се повтаря всяка година, докато я държат там. Самият Тиби се беше оттеглил в едно малко ранчо край Тепехуанес, северно от Дуранго. Душата му беше в траур и той дефлорира доста пеонски девойки по време на маниакалните си пристъпи, които се редуваха с периоди на толкова жестоко униние, че му се искаше да иде в публичния дом, а после и в манастира, и да се опита да си върне щастието, което толкова за кратко му бе принадлежало.

Мауро се събуди преди разсъмване, облече се и после мина на бегом разстоянието от една миля надолу по планинския склон до мисията. Щеше да откара своя тайнствен приятел и благодетел — защото никой не знаеше името му, освен федералната полиция — до Ермосильо, за да хване автобус или самолет, не беше наясно какво точно. Когато влезе в стаята му, в съседство с кошарата на овцете, Кокран беше напълно облечен и стегнал багажа си и седеше на ръба на леглото сякаш изпаднал в транс. Мауро приседна на един стол и скръсти умислено ръце; разбираше колко сериозна е мисията на този човек и му се искаше да тръгне с него, за да го пази, защото новият му приятел като че беше твърде голям мечтател, за да се справи със суровата реалност на убийството. После вратата се пооткрехна и Кокран се изправи мълниеносно, насочил напред подарения му нож, но това беше само майката на Мауро, която им носеше кафе и курабии. Кокран се извини за реакцията си, каза, че не е разпознал походката ѝ и това зарадва Мауро — човек, който помнеше походки, не можеше да е чак такъв мечтател.

Отне им половин ден, за да стигнат със старата камионетка до Ермосильо. Добраха се до главното шосе и Кокран се стресна от първите коли, които зърваше от два месеца насам, дори отскочи назад, когато една нова кола с номер от Индиана профуча покрай тях с висока скорост. Камионетката вдигаше твърде много шум, за да разговарят, и Кокран лениво си помисли, че не би искал да има за враг човек като Мауро, който като същински маламут^[4] никога не лаеше, преди да ухапе. Мауро беше едновременно вял и смъртоносен. Кокран бе достатъчно съобразителен да предположи, че подобна простота и решителност са непостижими, за който и да е истински цивилизован човек. Той поне никога не беше срещал такива хора във външния свят и се съмняваше, че изобщо съществуват. Една неделя, когато с першерона отиде до кирпичената колиба на Мауро, му се стори, че започва да разбира този човек — там върху една тоалетка беше нареден малък олтар на покойната му съпруга и под оцветената в крещящи цветове сватбена снимка, върху кожа от планински лъв, до сребърния кръст, полегнал между белия череп на планински лъв и още един на койот, стоеше ваза със свежи цветя, които дъщеря му всеки ден донасяше и сменяше, въпреки че почти не помнеше майка си. Вазата

бе поставена върху чисто нова Библия на испански, подарък от Дилър. Мауро не можеше да чете.

В камиона Кокран беше осенен от мисълта, че се намира в най-подходящото душевно състояние за осъществяването на своя замисъл — той почти не разсъждаваше, имаше само цел. Мислите му бяха толкова малко, че нямаше да попречат на мисията му, а тя беше съвсем ясна — да убие Тибби и да си възвърне Мирея, ако беше жива. Толкова изпразнен беше от мисли, че светът по странен начин бе започнал отново да го радва, защото в ума му нямаше нищо, което да му пречи да вижда красотата на долината или пък енергичната грозота на съвременния свят, в който навлизаше.

Щом стигнаха в покрайнините на Ермосильо, той каза на Мауро, че иска да похапне и после да хване автобуса отнякъде, но не вътре в града, защото нямаше смисъл да рискува да го разпознаят. Това още повече укрепи колебливата вяра на Мауро в неговия приятел.

На другия край на Ермосильо намериха крайпътна кръчма с препълнен паркинг, която служеше и за спирка на автобусите, пътуващи на юг. В полето до паркинга помогнаха на един тексасец, който водеше непокорен жребец. Кокран разбра, че тексасецът е първокласен коняр, но кашляше тежко и изглеждаше изтощен от някаква болест, поради което животното го събори на земята. Мауро вдигна тексасеца, а Кокран успокои коня и го прибра във фургона. Тексасецът залитна и взе да ругае на испански, а после се облегна на пикапа си.

— Тая гад едва не ме довърши, ама да ви кажа, момчета, хич не съм на себе си, иначе щях да го съборя и да го наричам тоя копелдак, колкото и скъп да е, щото него вече го продадох и купиха, ама иначе като нищо щях да му пусна куршума между очите, но искам да го доставя здрав и читав, та ще взема да го упоя шибаняка, да си помислят, че са си купили свестен и спокоен жребец, а после ще си бия камшика от тая държава, че направо откачам само като мина шибаната граница.

После тексасецът подаде ръка на Мауро и на Кокран и тримата се заговориха за трудностите при превоза на жребци. Кокран по някакъв странен начин усети, че Мауро смята мъжа за безхитростен човек. Когато Кокран заговори на безупречен английски, тексасецът направо се шашна.

— Ей, приятел, пък аз те помислих за шибан *кампесино*, за *пеон*, нали се сещаш. И тебе ли тука те хващат бесните? Айде да похапнем, аз черпя. Ударете по някоя и друга чашка.

Влязоха в кръчмата. Мауро си поръча бира и каза, че е време да тръгва обратно, защото го чака дълъг път. Тексасецът настоя да остане, но не беше хубаво мисията да остава цяла нощ без линейка. Кокран излезе да се сбогуват насаме — шумът в кръчмата го нервираше — и Мауро като че се смути. Подаде на Кокран пакетче:

— Майка ми моли да носите това. Казва, че то ще ви помогне да унищожите враговете си. Знам, че сте разумен човек, ама ако го носите под ризата, от това няма да ви заболи.

Кокран разгърна пакетчето — вътре беше огърлицата от зъби на койот. У него нямаше и следа от суеверие, но оцени жеста.

— Кажи й, че с радост ще я нося. Убеден съм, че ще помогне.

В кръчмата тексасецът обръщаше чаша след чаша текила, като ги разреждаше с бира. Бяха донесли храната, но тексасецът само я чоплеше и не спираше да дърдори как натоварил жребеца в Аризона, за да го откара в Торехон. Полагал му се дял от десет на сто за уреждането на сделката между двама богати коневъди и за доставката на коня.

— Да ти кажа право, писнало ми е от тоя зор. Имах си добри кобили в едно малко ранчо край Ван Хорн, ама жената ме заряза и прахосах всичко по пиене и по жени. Трябва да се отбиеш някой ден на гости, във фризера винаги имам по два елена, а се случва да намине и някоя сваятна мадама. Ти с тая брада да не си някоя дрога?

— Не. Крия се от данъчните, нали разбираш. — Кокран остана доволен от собственото си хрумване.

— Майната им. Не им плащай нито цент! На мене ми плащат в брой и тия хич и не ме знаят, че живея, приятел. Ако ти се домъкнат в двора, направо ги застреляй тия педали. — Той млъкна и отпи една яка глътка. — Предадеш ли се, влизаш в затвора и там ще те опъват ненормалниците. Не им се оставяй да те гепят жив. А иначе накъде си се запътил?

— Надолу към Дуранго, сигурно...

— Ти пък що не каза! И аз съм за нататък. Ще те оставя наблизко. Ще стигнеш без пари. Няма какво да пътуваш с автобуса, дето всички пикаят по седалките.

Тексасецът поръча пиене и Кокран се досети, че любезно са го наели за шофьор, срещу което нямаше нищо против. Мъжът изглеждаше наскоро прехвърлил петдесетте, но беше трудно да се каже, защото очевидно животът не го беше жалил. Нахален стар фукльо, изтупан с колан с метални украшения и ботуши от питонска кожа, марка „Тони Лама“. Тексасецът му намигна, дръпна ревера на джинсовото си яке и отдолу лъсна оксидираната стомана на револвер .44 калибър.

— Пробва ли се някой да посегне на тоя кон, топките му ще бъдат отнесени. Мога да откъсна пишката на бягащ елен от сто метра, та дори и от повече.

Кокран се хранеше с наслада, но се ограничи само с две бири — спомняше си каква мрачна вълна от чувства го заля, докато пиеше с Мауро. Чу нечий боботец глас от вратата, вдигна очи и сърцето му се разтуптя, потръпна и тялото му се покри с лепкава студена пот. Беше грамадният мъж от онази нощ в хижата, елегантно облечен и придружен от двама мърляви телохранители. Кокран наблюдаваше как погледът на мъжа обходи кръчмата и го подмина, без нищо да забележи.

— Да не си видял призрак, да му се не види? — Тексасецът погледна Кокран, а после проследи как грамадата тръгна обратно към мъжката тоалетна, а охраната му се настани на една маса и започна да задиря сервитьорката. — Каква буца е тоя, а!

— Моля те, пали камиона. Аз ей сега ще дойда. — Гласът на Кокран прозвуча толкова хладно и равно, че тексасецът кимна съвсем трезво, стана и хвърли банкнота от сто песо на масата.

— Чакам те, момчето ми. И умната.

Кокран бързо тръгна към мъжката тоалетна, забил очи в земята и олюлявайки се като пиян пеон. Пред вратата той стисна ножа на Мауро и издиша. Грамадата стоеше пред огледалото и се решеше. Даже и не погледна Кокран, който беше невидим като всички бедняци. Кокран небрежно си наплиска лицето с вода и опръска грамадата, който тутакси се разяри, обърна се и вдигна ръка, за да халоса тъпия пеон. Кокран се прегърби, уж за да поеме удара, замахна с ножа нагоре, стиснал дръжката с две ръце и с всичка сила разпра мъжа от топките до гръдната кост, където завъртя ножа и разсече със замах шията му чак до гръбнака. Грамадата се олюля, Кокран отвори с ритник една

кабина, набута го вътре и онзи се строполи върху тоалетната чиния. Кокран се погледна в огледалото, провери дали не се е изцапал с кръв, ухили се и тръгна, без да бърза.

Тексасецът беше докарал камиона и конския фургон пред кръчмата и се усмихна, когато Кокран излезе с чантата на Дилър в ръка, без да се набива в очи.

— Винаги съм обичал победителите — каза тексасецът, щом Кокран се качи в камиона.

— Тоя хич го нямаше. — Кокран се облегна назад на седалката и се разрови из касетите, а тексасецът изкара камиона на шосето. Той искаше да стигне в Кулиакан преди мръкнало, но пък в Сиудад Обрегон се намираще най-хубавият бардак на света и той може би имаше шанса да го вдигне поне още веднъж в живота си.

В ранния следобед Кокран пое волана, а тексасецът откара три часа дрямка, след като се наобядва. Спря в Лос Мочис да зареди и тексасецът се събуди с яростен пристъп на кашлица и задух. Мъжът отвори аптекката, изтръска оттам половин дузина хапчета и ги преглътна с една бира от хладилната чанта. Сетне дълго се държа за главата и докато излизаше на шосето, Кокран сериозно се разтревожи. Странно, но не се безпокоеше, че ще ги преследват — знаеше, че местната полиция щеше да изтълкува убийството като отмъщение на наркотрафикант и надали щеше да го търси в камион с тексаски номер, теглещ фургон с жребец за разплод. Тексасецът се отпусна назад на седалката, опита се да си поеме въздух и се усмихна.

— Божичко, ти мина транзит през Сиудад Обрегон, пък аз си мислех да се отбия да опъна някоя кучка. Човек не знае кога ще му е за последно, пък и на мен май не ми остава много. — Той се умълча, заслушан в записа на Уили Нелсън от касетофона. — Слушах го да пее преди години в Сан Антонио, вярно е, че прилича на хипар пиянде, ама пък хубаво пее.

— Дано вече си по-добре.

— Момче, мога да ти връча списък с всичките ми болезки — ама ще пукнеш от скука. В болницата за ветерани, щото аз съм истински ветеран, ми рекоха: виж какво, не те знаем как изобщо си жив, а аз им разправям — вече от години съм толкова болен, че чак не мога да умра. Просто ще изчезна и айде. Искаха тялото ми и аз им викам: пикая на вас, мене ще ме погребат във Ван Хорн до майка ми.

Тази нощ отседнаха в един крайбрежен хотел близо до Масатлан. Беше умерено скъп и тексасецът даде на Кокран назаем някакви дрехи с обяснението, че толкова далече на юг „костюмът на мексикански селяндур“ вече няма да му е нужен. В стаята тексасецът обърна една голяма чаша текила и каза, че бил готов за мадами, а когато идел при богатия коневъд да му покрие разходите, щял да поиска да добавят и още петстотин долара за „курви, пиячка, татуировки и лайнните лекарства“, както обобщил самият той.

След вечеря тексасецът покани Кокран да го придружи в публичния дом, но той отказа и предложи вместо това да нахрани, разходи и напои коня.

— Ти днеска имаше тежък ден и мисля, че като удариш една патка, може да ти полекне.

— Не. Днес убих човек, когото мразех, и не искам да смесвам удоволствията. Искам да си лежа в леглото и да си мисля колко хубаво ми беше.

Тексасецът кимна и запали пура. Той не беше вчерашен.

— Сигурно си си имал причини. Аз гръмнах крака на един преди години и го откъснах, щото чукаше жена ми. Една година го лежах, ама като се сетех за празната обувка на това копеле, се усмихвах.

Тексасецът се уговори с един келнер, който му извика такси. Кокран се върна в стаята, погледна се в огледалото и не можа да се познае. Изплакна в мивката ножа на Мауро от засъхналата кръв, после опипа странната огърлица. Заподсвирква си онази народна песен и един такт треперливо заседна дълбоко в ума му. Знаеше, че едва започва и изобщо не го беше грижа, че може и да умре, преди да приключи. Той беше от онези пилоти, за които разстоянието до земята никога не премахваше смъртната заплаха, защото въображението му беше твърде развито. Излезе да разходи коня, мислейки си мрачно как тексасецът се олюляваше несигурно на крачка от смъртта, знаеше го и въпреки това настъпваше педала до края.

Събуди се малко след разсъмване и се разтревожи щом видя, че тексасецът още не се е върнал. Намери го в пикапа с посивяло лице, предницата на ризата му беше оплескана с кръв и повръщано. Прегледа го за рани, не откри нито една, после му провери пулса — беше непостоянен. Разходи коня няколко минути, като се чудеше какво да прави. Когато се върна в камиона, тексасецът примижа срещу него и

с немощен глас си поиска бира. Той извади една бутилка от топлата вода в хладилната чанта, а тексасецът я взе и изгълта с нея хапчетата си.

Тексасецът кимна и заспа. Кокран намери шосе 40 за Дуранго и Торехон и после спря да пие едно кафе и да обмисли нещата. Знаеше, че здравият разум изискваше да зареже спътника си и да се залови със своите си дела. Но не му даваше сърце, а и бездруго това щеше да го забави само с един ден. Върна се в камиона и този път тексасецът бе отворил очи.

— Знам какво си мислиш: тоя дъртак да не вземе да умре в ръцете ми? Какво ще го правя тогава, за бога, и какво ще правя с шибания кон? Спокойно, момчето ми, ти само ми помогни да закарам коня и ще ти се отплатя. Викам ѝ снощи на оная мадама, постарай се, че може да ми е за последно, и тя доста се постара.

Тексасецът каза всичко това, мънкайки под носа си, а Кокран гледаше смутено през прозореца и съсредоточено караше по лъкатушния планински път за Дуранго. Малко по-късно спътникът му потъна в дълбок сън.

След като обядваха в Дуранго, тексасецът се поободри и поеха по пътя за Торехон. Климатикът беше издъхнал и жегата беше кошмарна. Той дърдореше замаяно за коневъдство, а Кокран размишляваше за Дуранго. Мислеше си, че напуснеш ли веднъж туристическите маршрути, Мексико ставаше много по-неразбираема и почти феодална страна, в която е трудно да влезеш някъде, без да те забележат. Имаше отчаяна нужда да си измисли някакво прикритие, обаче не вървеше да се престори на търговец на коне. Можеше да се наложи да използва връзките на приятеля си с правителството в Мексико сити, макар и да не му се искаше. Трябваше да действа достатъчно хитро, че да стигне до Мирея, без да го убият междуременно. Стресна се, когато на половината път за Торехон тексасецът се вкопчи в ръката му.

— Оная буца ли ти смля лицето? А може би ти е сторил и друго? — Сега мъжът се беше зачервил и постоянно свиваше юмруци. — Няма нужда нищо да обясняваш. Да си кажа честно, аз май вече за нищо не ставам, но тази страна е красива и аз никога не съм искал да умра на грозно място. Сънувах, че ще умра в Биг Тимбър, в Монтана.

Само сложи отгоре ми някой шибан камък да не ме оглозгат лешоядите.

Малко по-късно стигнаха до великолепна хасиенда с две охранявани порти, бодлива тел като в концлагер, поддържани паркове, басейн, червен тенис корт, кръгла площадка с препятствия за коне, разкошен дом и конюшни. Докато чакаха бароне да дойде, пиха шери. Тексасецът прие отворената кутия от пури, пълна с пари и я затвори, без да ги преброи.

— Дано да успее да се прибере у дома, преди да ме освободят от тези пари — каза той на изненадващо официален испански.

Бароне се засмя и отвърна на оксфордски английски:

— Съчувствам ви за вашето безпокойство. — След което подаде на тексасеца визитката си. — Само повторете това име на всеки, който ви създава неприятности. Ще напълнят гащите и ще хукнат като зайци.

Заведоха ги в къщата за гости до конюшните, където им сервираха вечеря и бутилка шотландско уиски. През нощта тексасецът започна да приказва на майка си и да ходи насам-натам, като ту се смееше, ту ревеше и се наливаше. Умря точно щом мина три часа след полунощ и Кокран го нагласи в седнало положение, та като се вкочани трупът, да го намести на седалката на пикапа. Щом се зазори, той натовари мъртвеца в пикапа и смъкна стетсъна^[5] му над очите. На излизане през двойната порта махна на охраната и погребва тексасеца няколко мили по-надолу по пътя, като според волята му го затрупа с камъни. Три крави го наблюдаваха с вяло любопитство.

Кокран подкара направо към Мексико сити, като от време на време спираше да подремне. По обратния път през Дуранго си подсвиркваше песничката на Мирея и тя му вдъхваше сили. Сега вече трудно можеше да бъде победен — той бе поел по своя път. Някой му бе откраднал душата и той възнамеряваше да си я върне. Стигна в Мексико сити за двацет и четири часа и заряза камиона и фургона на паркинга на летището. Във фургона се премени с най-хубавите дрехи на тексасеца и хвана такси до „Камино Реал“ с кутия от пури под мишницата.

Манастирът, в който държаха Мирея в плен, беше на около седем мили от Дуранго, в провинциалното имение на благородник от

осемнайсети век, сега поразнебитено и западнало, но отдалече приятно за окото и напомнящо за Нормандия. След процес на детоксикация, който трябваше да я излекува от едномесечното принудително пристрастяване към наркотиците в бордея, започнаха да я пускат да излиза от стаята си и да броди из двора заедно с другите пациентки, смятани за достатъчно кротки, че да им се предоставя тази минимална свобода. Една неугледна злобна монахиня с покарали мустаци я следеше изкъсо. С такава доходна пленница не смееха да поемат никакви рискове. Особено отвращение Мирея будеше у майката игуменка — как можеше жена с такъв благороден произход и добро образование да стане наркоманка и побъркана проститутка в най-долния бордей и да се остави някакъв сводник така жестоко да я обезобрази! Писмото, дадено ѝ от шофьора на сеньор Мендес, съдържаше сърцераздирателна молба за спасението на душата на клетницата. Но майката игуменка имаше меко сърце, макар да беше малко користолюбива, и след месец позволи на Мирея да си поръча няколко книги от Мексико сити, макар преди това да провери внимателно писмото ѝ. Младите шизофренички, още почти деца, получаваха достатъчно майчинско внимание от другите обитатели на приюта, но имаше три аутистични момичета, изоставени съвсем сами в своята няма тъмнина, защото не откликваха на никого. Мирея реши сама да поеме грижата за тях и потърси книги по темата.

Дни наред седеше на слънчевия двор с трите деца, помагаше да ги хранят и обличат, приспиваше ги с песни и напрягаше забележителния си ум, за да получи от тях някаква реакция. Нервно триеше белега на устните си, заздравял в тънка нишка от плътна тъкан. Беше травмизирана до такава степен, че мислите ѝ се въртяха главно около летата от детството ѝ, прекарвани в Косумел. Двете със сестра ѝ по цял ден плуваха, беряха цветя, събираха миди и когато у тях нямаше други гости, придружаваха баща си в залива с голямата му лодка за спортен риболов. Баща ѝ беше починал преди години, инак безспорно щеше да ѝ се притече на помощ. Един от екипажа на лодката прави любов със сестра ѝ, когато тя беше едва на тринайсет, и по поръчка на баща ѝ в сгоден момент го удавиха по време на продължително плаване в търсене на риба меч. Мирея не смееше да се надява, че любимият ѝ ще дойде за нея, макар да отказваше да повярва в смъртта му. Някога тя щеше да напусне това място и щеше да разбере каква

голяма злина му е сторила, и навярно, ако той не се отвратеше от белезите ѝ, те отново щяха да се отдадат на любовта си, та дори и на луната. Често, унесена в мечти, тя напълно губеше връзка с реалността и когато дойдеше на себе си, се учудваше, че е жива, събираше длани и се оглеждаше из стаята или из двора с искрен потрес и любопитство. Когато ужасът ѝ нарастваше неимоверно, тя тихомълком търсеше пътища за бягство, но такива нямаше и тогава се скриваше някъде да плаче, докато не събереше достатъчно самообладание да се върне към своите повереници, а те я гледаха и с нищо не показваха, че виждат или чуват, като слепи и глухи кутрета.

В ранчото край Тепехуанес Балдасаро Тиби прекара цяла есен в мрачни размисли. От стаята си за закуска виждаше хребетите на Сиера Мадре, но планините му навяваха тъжни мисли за баща му, когото смяташе за много по-благороден от себе си. Баща му беше близък приятел на Еуфемио Сапата, брата на Емилиано и лейтенант от времето на революцията. Умря, когато Тиби беше десетгодишен, от последствията от раните си и от дългите години, прекарани в езда, пиене и битки. Много старци в Кулиакан още говореха за баща му и въпреки огромните богатства на Тиби не го удостояваха дори и с малко от тази почит. Тиби, колкото и практичен да беше, имаше някаква идеалистична жилка и на младини си мечтаеше как ще поведе някое нелепо въстание. Макар и преуспял, той живееше като жертва на тези блянове, градени от него на деветнайсет години, когато всички достигаме зенита на идеалистичната си глупост. Деветнайсет години — това е възрастта на идеалния пехотинец, който би загинал без хленч със сърце, пламтящо от патриотизъм. Деветнайсет е възрастта, в която умът на раждащия се поет в неговата стая под наем се издига високо и с радост се поддава на набезите на онова, което той мисли за бога в себе си. Деветнайсетата година е последната, в която една жена ще се омъжи просто по любов. И тъй нататък. Мечтите преследват душата и четирийсет години по-късно Тиби се чувстваше притиснат натясно. Спеше лошо, започна да проявява нехайство и посърна. Излетя с хеликоптера заедно с управителя на ранчото и изпозастреля три дузини койоти, които тормозеха овците, макар отлично да знаеше, че вредителят сигурно е един-единствен грохнал койот. Мирея го беше

накарала да обещае, че няма да стреля по койотите и му показва книга по темата, която той прочете любознателно. Даде ѝ обещанието. Често в ръцете ѝ се превръщаше в бебе. Тя беше единственото му избавление от всичко, което той беше на земята. Тя го бе върнала назад и той пак беше деветнайсетгодишен. Сега и в кошмарите му, и наяве някакъв тик разтърсваше ръката му, както когато бръсначът разреза устните ѝ, пуквайки се в зъбите.

В „Камино Реал“ съобщиха на Кокран, че нямали нищо свободно, освен един апартамент, който той нае с престорен тексаски акцент, та да подхожда на облеклото му. Изведнъж му се прииска да се махне от това фойе, спомняйки си угощението с Тиби след тенис мача. Чувстваше се изнервен и уморен до смърт, затова си поръча вечеря и бутилка вино за стаята. Взе си набързо душ, като внесе в банята и кутията от пури с парите от жребца за разплод. Докато вечеряше, щеше да преброи парите, без сам да знае защо — някой ден щеше да издири наследниците на тексасеца във Ван Хорн и може би щеше да плати на коневъда, макар да се съмняваше. Обади се на брата на своя приятел, пилота от „Аеромексико“. Мъжът сърдечно го приветства с добре дошъл в Мексико сити и му каза, че този разговор не е за телефон, че не бива да излиза от стаята си и че ще дойде утре преди обяд да му помогне с каквото може. Кокран спа добре, пъкнал револвера на тексасеца под възглавницата.

На зазоряване си поръча кафе, седна на балкона и се загледа в унес надолу към градините, докато не се появи първият човек — един градинар, и тогава влезе обратно в апартамента да размишлява над плановете си за отмъщение и оцеляване — два инстинкта, които рядко се съчетават с безопасността.

Когато мъжът пристигна, на Кокран отначало не му допадна любезността, облечена в бледосив костюм на тънки райета, външната черупка, така сръчно изрисувана върху повърхността на политика. После мъжът взе да нервничи, поръча да му донесат питие в стаята и помоли Кокран да говори на кастилско наречие, при това колкото може по-добре. Доволен, мъжът му съобщи, че с нищо друго не може да му помогне за Тиби, освен да му предложи нова самоличност и помощта на единствения човек, на когото има доверие — негов доверен приятел

от детинство, живеещ в Дуранго. Обясни, че в Дуранго се снимат много филми — обикновено американски и мексикански уестърни, и Кокран ще може свободно да се движи под самоличността на собственик на текстилна фабрика от Барселона, интересуващ се от недвижими имоти и от киноиндустрията. Отвори чантата си и даде на Кокран няколко убедителни препоръчителни писма и пари, които Кокран отказа с обяснението, че има достатъчно. А също и полицейски специален револвер трийсет и осми калибър, който брат му пращал. Кокран се засмя и каза, че вече е въоръжен до зъби. Мъжът стана сериозен и му връчи досие за Тиби, което Кокран не взе с обяснението, че знае достатъчно за него.

— Разбирате, че сеньор Мендес е „чист“, както се казва — той притежава политическо могъщество и парите му са изпрани. Вие несъмнено ще умрете, а брат ми, когото обичам, е загрижен за вас. Но дори и облечен в този нелеп костюм, аз зная, че май е по-добре да умреш, отколкото да живееш с това. Моят приятел в Дуранго още не е открил никаква следа от жената, но продължава упорито да я издирва.

Сега мъжът вече се харесваше на Кокран и той се опита да го успокои, че мисията му не е чак толкова безнадеждна, но онзи пресуши питието си на един дъх и извърна очи. Каза, че е получил съобщение от мисията, от човек на име Мауро, онзи, който го откарал в Ермосильо: на сутринта, скоро след като потеглили, дошъл един грамаден мъж с двама помагачи и с убийство в очите.

— Изкормих тоя кучи син като тлъста свиня! — каза Кокран с крива усмивка.

Мъжът кимна, като че поуспокоен. Преди да си тръгне, той помоли Кокран да запамети телефонните му номера наизуст и да унищожи листа, на който бяха написани. Той имаше брат, но също и съпруга и деца, а както се надяваше, и бъдеще.

Кокран прекара следобеда, доизпипвайки своя образ на богат бизнесмен от Барселона. Извади няколко хиляди долара от кутията за пури и я напъха в телевизора. Купи си няколко костюма и аксесоари, оформиха му прическата и брадата, направи си маникюр и си резервира билети за ранен полет до Дуранго на другата сутрин. Порепетира да говори на английски като добре владеещ езика чужденец, като от време на време изпускаше по някой неопределителен член. Пусна дълго и пълно с размишления писмо до

дъщеря си, в което пишеше, че се надява скоро да се прибере и че напоследък е малко тъжен, защото Дол, неговото ловно куче, било бльснато от кола. Привечер си стегна багажа в нов скъп куфар. Вечеря леко, лежеше гол в тъмното на леглото и слушаше концерт на Бах по радиото.

Лежеше безсънен и си спомняше дребното спречкване с Мирея една вечер в апартамента му. Беше по някакъв глупав литературен въпрос — кой кого убил в „Паскуал Дуарте“, тази кръвопролитие книга, и докато той дърдореше ли дърдореше, между тях се възцари хлад. Знаеше, че спори, подтикван от хормоните си, че мисли с оная си глава. Умееше да говори прекрасно, но тя безмилостно атакуваше твърдоглавието му и му напомняше, че езикът е изразно средство на сърцето, а не тояга, с която да пребиваш хората. Той засрамено скри лицето си под възглавницата и извика: „За бога, прости ми, че толкова много ми знае устата!“ Чу смеха ѝ и в тъмнината под възглавницата усети устните ѝ да го галят. Отмести възглавницата от очите си, видя коляното ѝ и сякаш се пробуди, осъзна ясно, че никога не е поглеждал женско коляно. Погледът му запълзя нагоре и той видя Мирея цяла, и за миг му се стори, че я вижда за пръв път и нищо не разбира. Отново изживя тази свежест на възприятията, като прокара поглед от присвитите пръсти на краката ѝ до лъскавата ѝ черна коса, разпръсната по корема му. Любовта му към нея стана едновременно цялостна, страховита и непоносима. После ѝ заговори за това и тя като че ли го разбра идеално. Обзе го лекота, сякаш за пръв път проумя реалността на земния живот извън него; това странно го успокои и той заспа лесно, защото вече не го вълнуваше дали ще заспи, или не. Бързо се отказа от идеята да изрази чувството си чрез езикови конструкции. Животът му сякаш бе ужасно замърсено огледало, а безмълвната любов изчистваше това огледало и животът вече можеше не само да се търпи, но и да се живее пламенно и енергично — едно очакване, което носеше удоволствие, независимо от обратите на съдбата.

Сутринта той най-спокойно проспa часа на полета си, но също така спокойно нае чартърен „Бийчкрафт“, закуси и хвана такси до летището. Беше ясна слънчева утрин и краткият нощен дъжд заедно със северния вятър бяха пречистили и направили прозрачен обичайно мръсния въздух на Мексико сити. Застанал на пистата, той се загледа на юг към планините, в които се бе зародила религия, загубена за

настоящето. Пилотът се държеше почтително, те излетяха при силен насрещен вятър и се спуснаха ниско, за да се порадоват на гледката. Прелетяха над Селая, Агуакалиентес, над развалините на Куемада и над Фреснило, над границата със Сакатекас и над провинция Дуранго към едноименната ѝ столица. Изпревариха с няколко минути самолета на авиолинията, който имаше междинно кацане в Гуадалахара. Там го чакаше мъж на име Амадор.

[1] Порода впрегатни коне. — Б.ред. ↑

[2] Остров в Карибско море близо до източния бряг на Мексико, известен курорт. — Б.пр. ↑

[3] Привърженик на Франсиско Мадеро (1873–1913) — мексикански политик, оглавил Мексиканската революция, по-късно избран за президент на страната, свален от поста и убит след държавен преврат. — Б.пр. ↑

[4] Аляски маламут — порода впрегатни кучета, първоначално отглеждани в Аляска, изключително издръжливи с масивна мускулатура. — Б.пр. ↑

[5] Модел мъжка шапка с периферия, известна още като каубойска шапка. — Б.ред. ↑

ГЛАВА 3

Появата на Амадор смути за момент Кокран. Искаше му се да бъде далеч по-анонимен, отколкото бе възможно в Мексико. Размениха си любезности на испански, а после дочуха женски писък и тревожно се обърнаха. Кокран позна жената — беше американска актриса и модел.

— *Donde esta*^[1] скапаната ми *gato vivo*^[2]? — крещеше тя безспир, докато носачът ровеше тревожно из куфарите. — Смотаняци такива, сигурно ядете котки!

Другите отстъпиха шокирани от гишето за багаж, а после се заусмихваха. Кокран отиде при нея и се опита да я успокои, но тя беше безутешна. После пристигна още една количка с багаж и котаракът се намери. Тя отвори малката клетка и зариде:

— Ох, миличкият ми Пухчо, няма да те оставя да те изядат! — Тя погледна Кокран и се усмихна, но Амадор го стисна над лакътя и го отведе.

В колата Амадор го смъмри на английски с провлачен южняшки акцент и обясни, че някога работил в полицията в Далас. Немислимо било Кокран да говори така пред хора след толкова внимателната подготовка на прикритието му.

— В този град не си поплюват.

Кокран се почувства малко потиснат, извини се и Амадор се засмя.

— Приятелю, не ми се ще да ни гръмнат задниците.

После той замълча, а Кокран го погледна и усети, че му носят лоши новини, но не му се искаше да пита. На пода до седалката лежеше грозна на вид рязана ловна пушка с издран и очукан приклад. Статуетката на свети Христофор на таблото сякаш се взираше надолу в пушката с пастелен поглед, разтворила глупашки розовите си устни за благословия. Амадор беше среден на ръст, но як и набит, с масивен врат и плещи. Той забави скорост, за да пропусне една крава, която пресичаше пътя, без да бърза.

— Много съжалявам, но жената, която търсите, са я държали един месец в бардак и са я тъпкали с хероин. После сеньор Мендес я е преместил от публичния дом господ знае къде. Още не съм открил.

Кокран внезапно плувна в пот от глава до пети. Загледа се в плодородната зелена долина и кафявите планини отвъд нея. Забрави да диша и така му се замая главата, че колата все едно плаваше.

— Трябва да ви кажа, че ще ви застрелят като куче, ако не внимавате, макар че сигурно тъй или иначе ще ви застрелят като куче.

В апартамента в хотел „Ел президенте“ Амадор поръча храна и напитки за стаята. Каза на Кокран, че е намерил къща — хотелът не бил подходящ, защото било пълно с хора. Сеньор Мендес, или Тибурон, както го знаели тук, бил в планинското си ранчо, но в Дуранго имало десетина души, работещи за него. Кокран трябвало да се премести в къщата, като я освободят след няколко дни, а междувременно имал уговорени няколко необходими срещи с *политикос* под своето прикритие на инвеститор в сферата на киното и имотите. Докато вечеряха, и двамата се поотпуснаха и Амадор се разговори за пилота от „Аеромексико“ и брат му в Мексико сити — майката на Амадор им била бавачка като малки. После мъжът се умълча, затвори се в себе си и лицето му доби безстрастно изражение.

— Истината е, че тя е намушкала един мъж, докато той правел любов с нея. Този мъж заявил, че ще я удуши. Затова я застрашава двойна опасност. Според мен Тибурон би я скрил на място, където тя би била недосегаема за всеки, но нямам представа къде. Знам обаче, че нищо не бива да предприемате без мен.

Амадор си тръгна привечер, след като подробно му обясни възможните планове и прие едра парична сума за подкупи срещу информация. Кокран лежеше в стаята си и усещаше как пристъпи на гадене заливат душата му и го разтърсват така, че чак леглото му се тресеше. Той стискаше юмруци, а краката му се схващаха от такава силна ярост, че вече не можеше да плаче. Беше достатъчно глупав да повярва, че докато се възстановяваше през последните няколко месеца, светът също можеше да оздравее заедно с него; дълбоко в душата си се беше надявал, че ще открият Мирея в относително добро здраве и че е способен да убеди Тиби колко безнадеждно е всичко и двамата с Мирея ще отлетят щастливо като в някой трагичен филм с хубав край. Но сега му се искаше да убива и същевременно бе загубил надежда.

Докосна малкия пистолет, прикрепен за прасеца му, после стана и надяна нараменния кобур с револвера .44 калибър. Сложи си сакото от костюма и се огледа в огледалото. За няколко месеца беше видимо остарял с пет-шест години. Наля си чаша текила и се настани на балкона, отпивайки от сладко-горчивата течност и съзерцавайки как пълната луна на късния септември хвърля дълги сенки през плаващите под нея облаци. Сенките преминаваха по двора на хотела, който представляваше елегантно преустроен затвор. Луната огряваше в бяло задната стена, край която несъмнено някога бяха строявали затворниците и ги бяха разстрелвали поради причини, твърде тривиални, че да си струва да се помнят. Замисли се за Тиби в далечните планини под лунното сияние, а после се запита дали Мирея виждаше луната. И тримата всъщност в този момент гледаха луната, всеки измъчван от своята агония, и тримата завиждаха на луната, която плаваше в ефирните висини, тъй далече от земните страдания. Спомни си една гореща лятна нощ в Тусон, когато угасиха лампите, изнесоха на балкона надуваем дюшек и се любиха под лъчите на пълната луна. И луната, и преплетените им тела бяха горещи и неподвижни, а лунната светлина се отразяваше в искрящата от пот шия на Мирея. Далече долу под тях хора пиеха вино, постлали одеяло на поляната, и слушаха класическа музика по радиото.

Чувстваше се все по-напрегнат и слезе долу в бара във фоайето на хотела. Актрисата манекенка седеше заедно с двама приличащи на продуценти типове, пародийно издокарани в изгладени джинсови костюми и накичени с индийски бижута. Кокран се престори, че не я е забелязал, но тя скочи на крака и дойде при него, прегърнала котарака си. Обсипа го с благодарности, задето ѝ е помогнал да го намери. Кокран огледа десетината чифта очи, които ги наблюдаваха, поклони се, произнесе някаква любезност на испански и се отдалечи. Тя постоя озадачена, после сви рамене. Той си поръча питие и се замисли за жената, чиято снимка толкова често беше виждал по списанията. На живо тя лъщеше, а студентите ѝ, строги, класически черти изглеждаха едновременно по-груби и по-ъгловати. Очите ѝ блестяха от кокаина и имаше нисък пресипнал глас на кисела барманка.

След тази безсънна нощ Амадор го взе, за да го откара на среща с местния губернатор и с един член на кино комисията. Седалището на местната управа беше огромен дворец, някогашна собственост на

херцог от осемнайсети век. Кокран се спря, за да огледа великолепната имитация на стенописите на Диего Ривера — пьстър агитпроп, изобразяващ доста правдиво страданията на пеоните и селяните. Началникът на кино комисията ги посрещна в преддверието и присъствието на Амадор като че ли силно го изнервяше. Кокран остана доволен от това — знаеше, че е най-добре да има на своя страна едно гадно копеле. Амадор изчака в преддверието, а той и кинаджията учтиво пиха кафе с губернатора, който на свой ред му опъна нервите с колоритните си спомени за Барселона.

Отведоха Кокран и Амадор до една лимузина, за да ги закарат на действаща снимачна площадка, разположена в имот на Джон Уейн, заснел тук няколко уестърна. В последния момент извикаха кинаджията на телефона и Кокран попита Амадор защо присъствието му толкова много го изнервя. Амадор нареди на шофьора да почака отвън и обясни през смях, че кинаджията бил изискан господин, докато той, бедният, отговарял за охраната на няколко големи ферми и мини, собственост на американци, и обноските му понякога били малко грубовати.

На снимачната площадка, намираща се под абсурдно строга охрана, Кокран забеляза раздутите размери на екипа. Никога не му беше хрумвало, че са нужни толкова много хора, освен онези, които виждаш на екрана. Докато пътуваха из долината, той се поотвлече, защото царевичните насаждения бяха толкова пищни и зелени, че затвореше ли очи, за да скрие планините от погледа си, му се струваше, че все едно е в Индиана. Спомни си скуката, докато обработваха царевицата със стария раздрънкан трактор „Форд“. Земеделието много повече се удаваше на брат му, макар той да се зарадва, когато се преместиха в Сан Диего. От фермерите от Индиана излизаха добри военни моряци и добри рибари. Когато беше малък, баща му и чичовците му ходеха на риболовни експедиции на езерото Мичиган и се връщаха с тежък махмурлук, но и с хладилници, пълни със синьохрили риби, костур и пьстърва. На последния риболов, преди да се преместят, взеха и него и му позволиха да пие евтина бира „Ей енд Пи“ и да играе покер, въпреки че, за да си знае мястото, трябваше да чисти риба до късно през нощта.

Шофьорът каза *корало* и той нареди да спрат колата. Амадор искаше да убие змията, но Кокран не се съгласи и я проследи с поглед

— тя слезе от пътя в сухата трева и там се шмугна под един камък. Някога, докато служеше в Торехон, беше прескочил до Найроби със самолет С-5А^[3]. Имаха само 24 часа престой и това ограничи впечатленията му от Африка до изгледа от въздуха и една дълга нощ на хазарт, а после и компанията на една етиопка от племето гала, за чиито красиви жени се носеха легенди. Но на другата сутрин имаше няколко часа за убиване и хвана едно такси до терариума в Найроби, където бавно блуждаеше сред туристите, разглеждащи змиите в стъклените им клетки. Най-много хареса зелената мамба — дълга и тънка, прозрачно зелена, тя напомняше на зеленикав камшик и движенията ѝ бяха тъй резки и устремни, че неволно се отдръпваш от клетката. Размишляваше над това колко красива е опасността — смъртоносният арсенал на мамбата ѝ придаваше красота, каквато имаха и мечката гризли, гърмящата змия, акулата чук и може би дори пилотираният от него черен фантом — едно пагубно черно оръдие на смъртта.

Двамата охранители на портата, подобна на вратите на оградите за добитък, им махнаха да влязат. Приведени в нажежения прах, те наблюдаваха скорпиона, който бяха пуснали в един мравуняк. Зад оградата една кобила гледаше с прилепени назад уши как жребчето ѝ подскача настрани, а после замира в маранята. Обърна се и видя как кафявият облак прах от подминалата ги кола прелита над тях. Този идиотски маскарад само усилваше апетита му да убива.

Представиха Кокран на продуцента, който бил дошъл от Холивуд за няколко дни. Беше много дребен, носеше френски джинсов костюм и пушеше дълга евтина пура. Той се зае да оплете Кокран с наниз от празни приказки — беше надушил парите и кръжеше около него в жегата на каньона като побеснял пор. Режисьорът беше сдържан, стилин англичанин, който говореше испански със запъване и Кокран взе да го разпитва, като напълно изключи продуцента от разговора. Доведоха актрисата манекенка, мокра до кости, по лек бял памучен халат и с увита в хавлиена кърпа глава. Той се поклони и ѝ целуна ръка, и мярна през поразтворилия се халат венериния ѝ хълм, обгърнат от мокри гащички с телесен цвят. Тя поиска преводач и режисьорът предложи услугите си.

— Тези тъпаци ме вкарваха в реката за седем дубъла подред! Ужасно изглеждам, но това са задължителните голотии, нали

разбирате. — Докато режисьорът превеждаше, тя се опитваше да оправи вида си.

— Напротив, изглеждате апетитно — бих ви схрускал.

Щом чу превода, тя се разсмя пронизително.

— Кажете му, че с удоволствие бих участвала в такава вечеря.

На стотина метра от тях, под грамадна топола, до ремаркетото с осветителното оборудване беше паркиран един пикап. В пикапа един мъж наблюдаваше площадката с бинокъл. Той се запита какво ли прави Амадор редом с елегантния господин, разговарящ с готинкото курве, което преди малко гледаше през бинокъла как плува. Съсредоточи се върху господина, дълго се вира в него и сетне рязко си пое въздух. Това беше мъжът, който се беше любил сред пустинята и когото мъртвият му приятел беше пребил в хижата, любовникът на жената на Тибурон. Въздъхна и припряно запали колата — трябваше незабавно да докладва на Тиби.

По същото време Тиби седеше на бюрото в кабинета си далече в планините, в ранчото край Тепехуанес. След лова на пѣдпѣдѣци беше плувнал в пот, а ловните му другари от Мексико сити обядваха в трапезарията. И той щеше да иде при тях, след като си свършеше работата, която му отвори един надзирател на ранчо, който беше дошъл да му се моли — онзи същият, когото Мирея беше намушкала. Тиби въртеше върху попивателната хартия на писалището деветмилиметров револвер, прокара писалка през спусковия предпазител.

— Познавам те още от дете. А сега ми дрънкаш, че си щял да удушиш жена ми, задето те е намушкала. Не те обвинявам, обаче си забравил чия жена е тя. Мога да те убия... — Тиби замълча и се прицели, натисна спусъка и чукчето изцрака в празния патронник. — Обаче няма да те убия. Още утре тръгвай за Мерида и повече не се връщай. Ето ти името на човек, който ще ти даде работа. — Тиби надраска едно име на парче хартия и вдигна ръка, за да спре мъжа, който понечи да каже нещо. — Вземи този пистолет за подарък. Ще ти напомня да не ти знае много устата. — Мъжът припряно избяга, беше

се напикал и на чатала му беше избил тъмен кръг. Тиби, усмихнат, се присъедини към приятелите си в трапезарията.

— Научих, че говедата ми тази есен наддават много добре.

След относително приятната пауза Мирея преживя срыв. Аутистичните деца не откликваха, тя не можеше да проникне в умовете им, та да предизвика поне минимална реакция. Те седяха до нея на пейката и простенваха като прокълнатите души в ада, и тя си мислеше, че децата я възприемат както животно възприема снимка — непонятна сянка, на която не откликва нито паметта, нито сетивата. Хранеше се оскъдно, отслабна болезнено и доби жълтеникав цвят. Игуменката трепереше над доходоносната си повереница и не разбираше, че Мирея крее, както биха се изразили в миналия век, затваря се в своя собствен личен аутизъм, предизвикан от любовта и болезнената празнота от загубата на любовта, и затова нощите ѝ бяха безсънни и лишени от надежда — нощи в изострено съзнание, познати на онези, които се намират на ръба на тежък нервен срыв и на смъртно болните в раковото отделение, замаяни от лекарствата до състояние на неопределим ужас. Разцъфналото дърво, което са гледали в самотните следобеди на десетгодишна възраст, ще се завърне при тях с мъчителна яснота и те отново ще усетят уханието на цвета на магнолията, който безцелно са вдигнали от тревата.

Тиби пиеше в леглото питието си преди сън и четеше брой на „Уолстрийт джърнъл“ отпреди седмица, когато неговият човек паркира в двора. Късните посетители неизменно означаваха лоши новини и той с омерзение захвърли вестника.

Мъжът влезе в спалнята, придружен от булмастифа на Тиби, който предната седмица не по случайност отхапа ръката на един пеон. Младият пеон се надяваше да отмъкне една патица от ятото, което отглеждаха за трапезата на Тиби. В не толкова далечното минало Тиби би сметнал случилото се за справедливо, но сега цял ден размишлява дали да не приспи старото куче, сетне отхвърли идеята, а вечерта яхна арабската си кобила и отиде в колибата на пеона. Докато жена му приготвяше билков чай, Тиби дундуркаше на коленете си двете деца на

изплашения мъж и подари на момченцето скъп сгъваем нож, а на момиченцето — златното кръстче, което носеше на врата си. Каза на човека да се явява в банката в Тепехуанес на всяко първо число от месеца, където щели да го чакат сто долара; а на следващия ден щели да дойдат няколко мъже да помогнат на семейството му да се премести в много по-добро жилище при работниците от неговото ранчо. Мъжът, който беше добър ездач, щеше да наглежда жребчетата. Така Тиби започна косвено да се покаява за онова, което беше сторил на жена си, каквато и грешница да бе тя.

Мъжът, който стоеше до леглото, си спомняше нощта, в която бе държал съпругата на Тиби и ръцете му бяха опръскани от кръвта ѝ, когато тя се свлече на пода. Добре че Тибурон не знаеше за нееднократните му посещения на бордеа, където я беше запознал с неговия личен принос в сексуалните изтезания, поради което тя изпаднаше в ужас всеки път, когато го видеше, въпреки хероиновата ѝ наркоза.

Той съобщи новината на Тиби с възможно най-простите думи и се учуди, когато Тибурон остана равнодушен. Додаде, че навярно това е същият гринго, убил грамадния мъж, наричан от тях с обич Слона.

— Без съмнение. Следи го внимателно. Нея той никога няма да намери, а само да е припарил до мен, ще го убием.

След като мъжът си тръгна, Тиби си наля още една чаша и се увлече в спомени колко хубаво си прекарваха в игра на тенис и стрелба по чинийки. Под ръководството на Кокран беше на път да овладее добър бекхенд. Почувства се като глупак, спомняйки си как стои там по копринен халат и си мисли за глупости като тениса, вместо за това как да убие предателя. Разбира се, беше длъжен да убие Кокран, освен ако не се върнеше в Щатите, или може би трябваше да го убие и в единия, и в другия случай. Щеше да нареди да отровят Мирея, за да започне на чисто, с някакво подобие на ново начало, но внезапно осъзна, че и тази идея е не по-малко нелепа. Жребият беше хвърлен и беше паднал в такава дълбока локва кръв, че на никого от тях спомените нямаше да дадат прошка. Междувременно щеше да остави бившия си приятел да си изяде душата, докато напусто дири своята възлюбена.

Амадор временно беше наел за Кокран просторна елегантна вила в южните покрайнини на Дуранго. В градината имаше басейн и прекрасни статуи, прохладните стаи бяха с тухлени сводове, имаше много камини и добре оборудвана кухня, където сестрата на Амадор приготвяше храната. Амадор беше привлякъл и още един роднина — висок, слаб планинец — като допълнителна охрана, за да може да спи спокойно и да излиза да слухти из града.

Но летните горещини вече бяха започнали и на Кокран му беше трудно да издържа напрежението — дни, натежали от жегата и безветрени вечери, в които, когато не правеше нищо, само седеше във вътрешния двор, пиеше „Карта бланка“ и гледаше как насекомите пърхаха на фона на облаците, под които лешоядите кръжах лениво, сякаш спяха във въздуха. Облаците тук бяха най-чудните на света. Амадор му каза, че учени идвали чак в Дуранго да ги изучават и той охотно му повярва. Кокран дълго се взираше в тях и накрая те влязоха и в сънищата му и там се ускоряваха, кълбяха се и прелитаха стремглаво край него, както при полет с реактивен изстребител.

Амадор явно беше изпаднал в безизходица и му беше неприятно да го признае, макар да знаеше, че Кокран ще прояви разбиране. Амадор познаваше Тибурон от десет години и го смяташе за престъпен крал с впечатляващ ум и вкус. Богатството на Тибурон никога не беше будило у него възхищение — богати глупаци имаше много и сред американците, чиито имоти пазеше, — но малко му завиждаше за ненадминатите умения в уреждането на големи сделки, които му позволяваха да се отърве от мръсното си минало. За Амадор издирването на Мирея беше поредният пример за ума на Тибурон — жената сякаш беше изчезнала от лицето на земята, но във възнесението ѝ несъмнено нямаше нищо божествено. Елиминирана. Изтрита от лицето на земята. И нито една от всичките му надеждни свързки не беше му предоставила дори и намек за това къде би могла да се намира. Амадор нямаше да се учуди, ако я бяха захвърлили в някоя изоставена бездънна минна шахта или ако лежеше завързана в чувал с камъни на дъното на някое планинско езеро. Каза го на Кокран късно една вечер, след като бяха пили много, и той само кимна вкаменено в знак на съгласие.

Прикритието на Кокран бързо се износваше. Обходиха всяко ранчо, обявено за продан, в околността, слушаха сладкодумните истории на хората от кино комисията за предимствата на областта Дуранго, посетиха всяка старинна и очукана от времето снимачна площадка. В най-добрия случай това беше едно еднообразно занимание, при което човек разпознаваше някогашните филми от миналото и самото минало, неотделимо от тези филми, изскачаше като от своеобразен тунел. Ходиха на някакъв смахнат коктейл, даден от филмовия екип на една от снимачните площадки, с разкошен бюфет и оркестър от мариачи. Алкохолът се лееше, а местните селяни наблюдаваха с любопитство от прилично разстояние. Актрисата манекенка се дразнеше от безразличието на Кокран, убедена, че то е престорено. На прибиране Кокран навъсено предложи да заминат за Тепехуанес и да гръмнат Тиби с пушката „Рюгер“, която Амадор държеше в колата. Щяло да е много весело, рече Кокран, да гледат как копелето подрипва и се мята във въздуха, а половината му глава се разхвърча на отделни парчета месо.

— Тогава никога няма да я намериш — каза Амадор.

— Прав си, приятелю. Само си упражнявам фантазията. Виждам го постоянно в кръстчето на прицела, макар да знам, че не трябва да го застрелям. Искам само да я отведа отук. Друго няма. Това е всичко.

— Ако е жива.

— Ще те помоля да не споменаваш тази вероятност.

— Извинявай, приятелю. — После Амадор се усмихна, спомняйки си как пъхна под мишница едно недокоснато печено прасенце от бюфета и го даде на един старец през оградата, който същата вечер щеше радостно да се натъпче, измъчван през нощта от болки в корема.

Няколко дни по-късно Амадор каза, че продължителното пребиваване на Кокран в Дуранго дало повод за клюки. Седяха и пиеха кафе край басейна и се опитваха да съставят нов план — последните пари, предвидени за рушвети, заминаха напразно при бившата съдържателка на публичния дом, която издириха в Масатлан. Тя беше съчинила някаква история, която ги накара да хукнат към Сакатекас на посочения от нея адрес, където попаднаха в най-ужасната смрадлива кочина. Откъслечи от това пътуване постоянно изплуваха в паметта

им; полукомичен кошмар, ужасяваща маскарадна мисия до незнаен коптор в забутана уличка.

Когато най-сетне откриха бардака, Кокран се развилня. Амадор задържа собственичката и двама сводници настрана в коридора, а в това време Кокран методично отваряше с ритници врата след врата, обзет от кипяща бяла ярост.

Пистолетът, който насочваше към обитателите на стаите, ги хвърляше в ужас, отвъд обичайната паника, която едно оръжие извикваше, защото очите му бяха обезумели и налети с кръв. Когато стигна до последната врата, Кокран беше вече сигурен, че Мирея е там и щом видя курвата, просната по очи под слисания дебелак, той сграбчи мъжа и го запрати в ъгъла. Обърна главата на безжизнената курва, видя повехналото лице на индианка над четирийсетте и избяга с вой от стаята. Нахвърли се върху сводниците и ги би, докато Амадор не го укроти. Амадор вече беше разбрал, че са ги изиграли и на връщане не обели нито дума от яд, а само се наливаше — нещо нетипично за него. Кокран, качил крака си на таблото, разтриваше ходилото и глезена си, измъчван от личната си агония, към която, макар и за кратко, се прибави чувството за поражение, проникнало до костния му мозък. В това състояние той реши да се измъкне от Амадор, да поеме към Тепехуанес и да застреля Тиби. (Същата тази вечер Тиби бе облякъл едно селско девойче в рокля на Мирея и после, отворен, го изхвърли от къщата. Пиянското му разкажание не му даваше да заспи и той обикаляше из имота си под нащърбената луна, а накрая се уви в един конски чул и заспа при ловните си кучета.) Амадор пък тайно кроеше планове да плени главния помагач на Тиби, заместил Слона след смъртта му. Но това щеше да е последен отчаян опит, постъпка, продиктувана от паниката. Амадор притежаваше търпението на латиносите, от което у Кокран нямаше и следа. Таеше омразата си години наред, докато му дойдеше времето да се освободи от нейния товар. Но сега му беше нужно да спечели още време.

— Трябва да поканиш онази красива актриса на вечеря. Така всички в града ще те помислят за поредния богат испански малоумник, който се опитва да освободи напрежението в топките си.

Амадор беше доволен от хрумването си.

Кокран се загледа в издължените перести облаци, които го накараха да се замисли какво ли е да си вътре в скелета на кит. Съгласи

се с Амадор, макар да се чувстваше странно безполов. Половин час след като изкорми грамадния мъж, докато шофираше пикапа на тексасеца, го беше обзела внезапна похот към едно момиче, застанало под крайпътно дърво, но сетне се бе почувствал малко засрамен. В Дананг^[4], щом отмиеше зловонната пот след бойна мисия, той се наслаждаваше на курвите, които му готвеха, преди да ги вкара в леглото си. Ако една жена не извикваше у него дори илюзията за нещо романтично, той се чувстваше сексуално мъртъв и веднъж, когато бе в състояние на депресия, вече прехвърлил трийсетте, се закле да не ляга с жена, с която не му се иска да разговаря насаме на закуска. Притежаваше едно много по-тънко познаване на човешката сексуалност, но допреди Мирея никога не бе имал възможност да го прояви. Без да се замисля, се беше отчуждил безвъзвратно от плътските колизии на популярната култура. Беше се потопил в любов, откъсната от техническото усърдие, върху което се фокусираше сексуалната екология, където правилните стъпки ти гарантираха или всичко, или нищо. Човек, който е бил безвъзвратно венчан за смъртта чрез нещо, което далеч надхвърля обикновения домашен бит, не иска да пропилява живота си в глупости.

Освен това той изпитваше неопределен страх от напредващата си възраст — осъзнаваше, че Мирея е неговата първа, последна и единствена възможност да постигне пълнота в живота си, а всичко останало можеше да бъде само мъгляво подобие. В крайна сметка без нея не съществуваше нищо, но с нея дори и най-простите неща — разходка с кучето в пустинята или избирането на продукти за двама, вместо за един — придобиваха неизразимо обаяние. Една вечер тя беше донесла пет-шест вида риба и миди, за да стотви задушено с морски дарове от Малага, като не беше пропуснала да вземе и половин килограм прясно говеждо за Дол, която беше толкова очарована от нея, че бе забравила за обичайното си безразличие към жените.

Унесен в мисли, Кокран седя цял следобед под изгарящите лъчи на слънцето, гледайки облаците, а майката на Амадор му носеше студени напитки и мезета, които той оставяше на ненаситния апетит на мухите.

Доволният Амадор отиде да покани актрисата манекенка на вечеря, като се отби при цветаря за дузина рози, а също и при един жизнерадостен наркотърговец за малко дрога, която беше сигурен, че

влиза във фармакопeята на актрисата: качествена марихуана и сносен, а може би дори и силен кокаин. Трябваше да уреди тази вечеря, за да спечели време. Неговият приятел му беше показал кутията от пури и за начало му беше връчил подарък от пет хиляди долара. На Амадор му се искаше да поразшири малкото си ранчо в подножието на хълмовете, където гледаше няколко глави добитък и чувстваше онази лекота и сладост, които познаваше от времето на младостта си.

На снимачната площадка актрисата прие високомерно цветята, но бързо омекна и откликна на поканата. Беше заплeнена от този мъж, който от няколко седмици се мяркаше около нея и ѝ се изплъзваше, толкова различен от всички, с които я беше срещала професията ѝ. Щеше да отиде в уреченото време и до края на снимките за деня, яхнала неудобния си кон, тя обмисляше какво да облече и как да се държи.

След като Амадор ѝ поднесе букета, той се огледа и спря очи върху един пикап, който почти подсъзнателно разпозна — напоследък го виждаше твърде често. Приблужи се малко, като се озърташе сякаш заинтригуван от безсмислиците на снимачната площадка. Сложи си тъмните очила и си взе чаша вода от мобилния бюфет, като плъзна поглед към пикапа. Разпозна главния помагач на Тибурон, който облеган на задната врата, се правеше, че разглежда планините.

Вечерта актрисата манекенка дойде на вечеря и остана при необичайни обстоятелства. Беше домъкнала и котарака си, което развесели всички, но не и майката на Амадор. Самият Амадор се измъкна и остави дългнестия си братовчед да бди в сенките на портика. По време на вечерята и напитките Кокран скучаеше, все едно прелистваше някакво списание, докато му се иска да прави нещо друго. В същото време се държеше гостоприемно до момента, в който опитите им да завържат разговор станаха нелепи поради това, че говореха на различни езици. Тя преглъщаше нервно виното, напрегната и сияйна в бялата си прилепнала рокля.

— Трябва да спрем с тези глупости — каза той с равното произношение от щата Индиана. — Тук си имам една поверителна работа и ако ме издадеш, ще ти прережат гърлото чак до гръбнака.

Изненада се, когато тя се засмя и каза, че си спомня първите му думи на летището. Между тях възникна странно приятелство и тя се нанесе при него, макар изобщо да не стана дума за целта на

временното ѝ пребиваване. На нея ѝ беше приятно и нямаше защо да пита. Вече от години не ѝ се беше случвало хетеросексуален мъж да се навърта край нея, без да ѝ пуска ръце. Тя му приложи най-нелепия си трик за съблазън и той се подчини, но само както се подчинява робот. Изслуша внимателно скърбите ѝ и я посъветва в почивните си дни да седи спокойно и да гледа облаците. Един път я възпря да купи канарче от пазара, за да можел котаракът ѝ да го гони из стаята ѝ. Тя изпадна в истерия, може би от кокаина, с който я снабдяваше Амадор, и се успокои чак когато той я изведе на разходка в полето зад вилата, където котаракът ѝ хвана първата си мишка. Той ѝ отхапа главата, излегна се в тревата и замърка. Тя беше във възторг и обяви, че Пухчо е истински котарак, а не някаква си там холивудска котка.

Кокран съзнаваше, че тя подлага на изпитание търпението на всички; неговото в по-малка степен, отколкото на Амадор, на планинците от семейството му или на майка му, защото беше студен, напрегнат и вярваше, може би неоснователно, че всичко вече отива към края си. Опипваше огърлицата, която му беше дала майката на Мауро, сякаш изобщо не беше накит, а могъщ талисман, така както войник на нощна мисия се чувства непобедим, докато реди молитва от детството си. Сърцето жадува за живот, а умът се вцепенява от приближаването на смъртта. Войникът винаги си мисли, че ще убият някой друг — онзи пред него или зад него, или най-добре някой непознат.

Веднъж, когато майката на Амадор видя актрисата манекенка да разговаря със сина ѝ само по долнище на бански, веднага дотърча с халат. Амадор се разсмя, но тайно се дразнеше, че тази жена не проявява повече уважение към майка му. А в една късна нощ, когато Кокран отказа да ѝ прави компания, тя се опита да прелъсти племенника на Амадор на поста му при портика и се вбеси, когато той я покри набързо, без дори да свали пистолета си. Неговият добър чичо му плащаше за седмица повече, отколкото той изкарваше за година. На следващия ден тя се разбунтува и прати реквизитора за три канарчета, които вкара тайно в къщата след снимачния ден. Седеше в стаята си по бельо, пушеше и гледаше как Пухчо гони птичетата. Даже дръпна пердетата, за да не могат канарчетата да кацат извън обсега на котарака. После се разрида и плака часове наред. Накрая Кокран я чу, влезе и я държа в обятията си, изричайки необходимите утешителни думи, докато тя заспа. Той изтръска жълтите перца от крачола на

панталона си, погали котарака и излезе. Осъзнаваше, че е жесток към нея, но погълнат от собствените си сомнамбулни страдания, не можеше да ѝ помогне с нищо.

Една сутрин Мирея не се събуди. Когато на закуска забелязаха, че я няма, нейната надзирателка монахиня откри повереницата си разлюляна от толкова силна треска, че бе загубила съзнание. Игуменката замина с помощника си за Дуранго да иска разрешение от човека на сеньор Мендес да я посети лекар. Цинично я отпратиха да чака. Мъжът не само беше изгубил свидния си приятел Слона, но и шефът му беше станал толкова отнесен и пиянски сантиментален, че беше започнал да губи мъжествеността си. Тибурон внезапно се беше състарил и човекът беше искрено притеснен за бъдещето си. И всичките тия глупости заради вероломната му съпруга, чието гърло трябваше да прережат още онази нощ в хижата! С радост би го сторил и сега, макар да признаваше, че тялото ѝ му беше доставяло наслада.

Разговорът се проведе в едно рибно ресторантче, което се наричаше „Плая Азул“. Човекът на Тиби не знаеше, че дремещият пеон, облегнат на стената на отсрещната сграда, е племенникът на Амадор.

Когато Кокран и Амадор изслушаха доклада му, те за кратко останаха озадачени, но после всичко се изясни. Амадор каза, че в областта има само три манастира. Кокран скочи като наелектризиран, изтича в спалнята и си сложи нараменния кобур с револвера .44 калибър. Целуна огърлицата и я окачи на шията си. Амадор го последва и го притисна до вратата.

Кокран се опита да се изтръгне, но Амадор не го пусна. Каза, че трябва внимателно да планират всичко, инак нито жената, нито той, когото чувстваше искрено близък, нямаше да напуснат страната живи. Трябваше да се изправят срещу Тибурон, защото в противен случай веднага щяха да ги издирят и убият. Сега, когато вече знаеха за монахинята, всеки глупак можеше да открие Мирея, но трябваше не само да я намерят, но и да останат живи. Амадор го поведе по коридора и го вкара в кухнята, където наля и на двамата по чаша и

нареди на майка си да приготви един кафеник силно кафе. Повика племенника си и му заръча да даде на Кокран един кат дрехи за смяна и да не се отделя от майка му. Докато чистеше наредените на масата оръжия, Амадор още веднъж преговори плана. После сложи в една брезентова торба шунка, хляб и бира.

Тръгнаха привечер, когато актрисата се прибра от снимки. Тя започна да коментира облеклото на Кокран, после ги погледна в очите и замълча. Кокран я целуна по челото и потеглиха.

Горе в планините край Тепехуанес Тиби беше пратил самолет до Мексико сити, за да вземе един известен доктор, който му дължеше цяло състояние от загуби на комар. Вече толкова му се гадеше от собственото му отмъщение, че възнамеряваше да се премести на горния етаж на своя хотел в Косумел. Беше се отказал от намерението, което три дни му се въртя в главата — да замине за Дуранго и да застреля Кокран. Беше уморен от любов и смърт и желаше само едно момиче от племето май, което познаваше във Валядолид. Тя беше учителка и напълно достойна да я заведе в Париж, когато времето в Косумел се развали. Сега искаше Мирея да живее, иначе той несъмнено щеше да отиде в ада или най-малкото да продължи да живее в ада. Говорейки с помощника си, той се замисли дали да не застреля този психопат, та повече да не бъде заплаха за никого. Знаеше, че ако пак се напие, този прилив на великодушие може да се уталожи, затова, за да избегне алкохола, излезе на лов и се върна чак когато се стъмни. Изпече пъдпъдъците в камината, както правеше на младини. И ги изяде с ръце, приклепнал пред огъня.

Пътуването до Тепехуанес продължи няколко часа. Към полунощ спряха зад една малка кръчма и влязоха в кухнята — тенекиена барака, осветена от газена лампа. Вечеряха и поговориха с готвача — старец с доминиращо индианска кръв, който беше информатор на Амадор. Рано всяка сутрин Тибурон отивал на лов. Амадор без съмнение си спомнял долината. Наскоро пристигнал помощникът му, на когото викали Лудия, и сигурно щял да е с него. Самият Тибурон също се бил смахнал и дори се напивал в същата тази кръчма със селяните, които

се бояли от него. Старецът разказа през смях, че Тибурон бил дотолкова превъртял, че се опитвал да проумее дали „човекът, който бил всъщност, разбирал кой е всъщност“, защото в такива моменти в хората се събуждало най-хубавото, което помнели за себе си. Старецът каза, че е станал готвач, след като цял живот бил *кабалеро*, защото си спомнил колко хубаво му е било да готви на братята и сестрите си, след като умряла майка им. Амадор кимна и каза, че междуременно старецът е бил удивителен бандит и женкар. Старецът се засмя и заподскача наоколо, а после им предложи да пийнат от шишето му с мескал. Амадор отказа с аргумента, че са се заловили с много сериозна работа.

Амадор потегли нагоре по тесен планински път и спря, когато той стана твърде опасен за колата. Седяха смълчани около час, Кокран палеше цигара от цигара, вслушвайки се в цъкането на изстиващия двигател. Амадор пусна радиото в колата и им стана забавно, когато на тази височина успяха да хванат някаква станция от Ню Орлиънс с кънтри музика за шофьори на камиони. На Кокран му домъчня за дома, но после осъзна, че всъщност няма дом. Освен за Мирея, той ужасно тъгуваше и за дъщеря си и се чудеше дали ще успее да се измъкне от бездните, от дупките, раздиращи тъканта на живота му. Но при мисълта за Мирея, която го очакваше да я отведе в Севиля, скрита в някакъв провинциален манастир, му олекваше. Представи си как двамата с нея гледат древния римски акведукт на лунна светлина. Може би дъщеря му щеше да успее да дойде и да прекара с тях няколко седмици около Коледа.

Амадор прекъсна мислите му и каза, че ги очаква дълго ходене пеша преди зазоряване. Най-удобно било да причакат Тибурон на мястото, където долината се стеснява в клисура и пътят минава покрай един поток. Трябваше да допуснат, че Тиби няма да измени на навиците си от последно време. Кокран щеше да се опита да се помири с него, доколкото може — което надали щеше да стане. Самият Амадор щеше да се скрие с пушката си. Ако успееша да изненадат противника, това значително щеше да улесни преговорите. Внезапно Амадор завъртя глава, а Кокран спря радиото, защото и на него му се счу нещо. Свалиха стъклата и чуха рязък лай, скимтене и накъсан треперлив вой — койотите разговаряха помежду си. Амадор разказа как като бил млад открил стар умиращ койот да лежи край един поток. Прицелил се

да го застреля от жалост, но после свалил пушката — не искал да отнеме на койота последните му часове живот.

— Жалко, че не можеш просто да застреляш Тиби. Така би било най-чисто. Но после ще избият всички нас.

— Струва ми се, че вече няма защо да го убиваме, освен ако не се налага. Ще ми се да мисля, че той разбира кога е победен.

— Никой не разбира кога е победен. Защо да го очакваме от него? Да загубиш жена, не означава, че си победен, а само че си загубил жена. На всекиго се случва. — Амадор замълча. — И аз на младини загубих жена си, обаче бях глупак. Тя не беше чак такава глупачка като мен и ме заряза.

— И с мен се случи същото. От мъжете, чийто занаят е убийството, не стават добри съпрузи. Тъгувам за дъщеря си, но жена ми сега е омъжена за брат ми. Аз станах баща случайно и сега той е истинският ѝ баща. — Кокран се умълча и се заслуша в койотите, после опипа огърлицата от зъби на врата си. Почувства болката на човек, последвал страстта си в най-дълбоките предели на човешкото битие и осъзнал докрай, че няма връщане назад. Много хора биха отлетели на луната с ракета, която не предвижда обратен полет. Глупаво е, но това е в гените ни — злополучна молекула или просто проява на атавизъм от времето, когато рицарят е заминавал да се бие в Трийсетгодишната война и връщайки се, с почуда е откривал, че никой не го познава. Затова Кокран с благоговение си спомняше онази година в Торехон, когато обучаваше младите пилоти, макар че тогава изглеждаше неспокоен и тъгуваше за дома си. Но докато тази година отминаваше в миналото, тя стана единствената безупречна и чиста нота в целия му зрял живот — жена му, и тя израснала в провинцията като него, обичаше да ходи пеша и двамата кръстосваха старите квартали на Мадрид, Барселона и Севиля, когато му даваха няколкодневна отпуска. Веднъж заминаха за седмица в Малага, настаниха се в един крайбрежен пансион, гледайки по цял ден как дъщеря им плува, а нощем разговаряха за бъдещето и решиха да вложат значителните си спестявания в риболовната лодка на баща му, която спешно се нуждаеше от нови двигатели. По-нататък, когато напуснеше армията, той щеше да има дял в бизнеса. Дългът отдавна беше изплатен, но той беше оставил парите да стоят неоползотворени в банката в Сан Диего.

Амадор го разтърси, за да го събуди, и му предложи кафе от термоса. От радиото се носеше музика, изпълнена с нощни вопли, разбити сърца и страстни желания, и за миг му се стори, че отново е в мисията на Дилър и величественият дебелак му проверява нощем пулса, мърмори молитви и припява с първата пронизителна птича песен на зазоряване.

— Много има да вървим в тъмното, но аз знам пътя. За змии е студено и луната е три четвърти.

Когато слязоха от колата, Кокран се разтрепери, а под лунните лъчи над чашата му с кафе се виеше пара. Долови странната животинска миризма на маслото, с което Амадор бе смазал пушката си. В далечината стената от планини хвърляше огромна сянка, отвъд която върховете на боровете браздяха трепкащата лунна светлина. Той прокара пръст по заскрежения капак на колата, дъхна на ръцете си и опипа револвера 44-ти калибър под топлия елек от козя кожа, взет назаем от племенника на Амадор. Заобиколи колата и докосна Амадор по рамото.

— Виж какво, приятелю... Ако го закъсаме, първо мисли как сам да се спасяваш. Има смисъл аз да загина, но не и ти.

— Спокойно. — Амадор вдиша и издиша дълбоко и се загледа как парата от дъха му изстива и става видима. — Миналата седмица сънувах, че ще умра като старец, в люлеещ се стол на верандата на моето малко ранчо. Вярвам на сънищата си. — После се засмя. — И на уменията си също. Ако в нещо някога съм бил добър, то е точно в това.

Дълго вървяха в пълно мълчание по виещата се пастирска пътека. Спряха веднъж на една стръмна скала, за да погледат проблясващия в сребърно поток далече долу в ниското. Един черноопашат елен профуча през храстите и ги стресна, но лаят на койотите се чуваше все по-далеч и по-далеч.

Стигнаха рано на мястото и се спряха до потока да пушат. После на изток хоризонтът изсветля като бледосивкаво петно в небето над пролома. Птиците запяха и Амадор отиде при една топола на десетина метра встрани от пътеката.

— Ти застани тука под дървото. Аз ще се скрия на хълма. Тибурон ще те помисли за призрак. Разпери си ръцете с дланите нагоре, да се вижда, че си невъоръжен. И разчитай на мен.

— Разбира се. Какво друго ми остава?

Стиснаха си ръцете и Кокран проследи с очи Амадор, който с лекота се изкатери по склона, а пушката, увиснала на ремъка, се поклащаше на гърба му. Когато Амадор се обърна, той му махна, а после седна под дървото и се загледа в полянката край потока. Толкова дълго седя неподвижно, че птиците дойдоха по-близо, а една кошута с малкото ѝ пиха от потока. Той седеше, изреждайки в ума си злочестините си, и когато зората изгря и от устата му спря да излиза пара, вече не му бяха останали никакви мисли. Един гарван прелетя, изгледа го косо и изграчи озадачено. Появи се и първият лешояд и слънчевите лъчи проблеснаха по крилете му високо горе над хладните сенки на каньона. Загледан в лешояда, той чу в далечината тропот на конски копита. После ловните кучета на Тиби, два английски пойнтера — мъжки и женски — притичаха покрай него, но щом усетиха миризмата му, рязко се обърнаха. Мъжкият се приближи с ръмжене, а женската остана на пътеката; от любопитство и вълнение не я свърташе на едно място. Той успокои мъжкото куче, което седна и затупа с опашка по земята. Сетне го погали, посочи с ръка напред и животните послушно се подчиниха на сигнала и хукнаха да търсят пъдпъдъци.

Лудия яздеше отпред, но Тибурон вече се беше показал зад него, когато конят на водача изцвили и се сепна, долавяйки миризмата на мъжа под дървото. И двамата го видяха едновременно — той се вираше в тях с невиждащи очи. Лудия се прицели с пушката си, Тибурон вдигна ръка да го спре и тогава първият изстрел на Амадор пръсна главата на Лудия и го изхвърли от седлото. Още два изстрела го проснаха на тревата. Конят на Тибурон се вдигна на задните си крака, но той го удържа с юздите, а останалият без ездач кон хукна в галоп. После Тибурон слезе от коня си, без дори да се обърне да погледне мъртвеца. Върза животното за един по-голям храст и въздъхна дълбоко. Застана пред Кокран и внезапно между краката му, невидим за Амадор, се появи пистолет и Кокран видя малката черна дупка на дулото.

— Навярно сега трябва да умрем и двамата — прошепна Тиби.

— Може би — студено кимна Кокран. Очите на Тиби бяха кървясали, той беше изпостелял и лъхаше на снощно уиски. Тиби сви рамене и се загледа в клоните на дърветата, улавящи първите лъчи на

слънцето, проникнали в каньона. Захвърли пистолета и той падна в една туфа трева.

— Моля те като благороден човек и бивш приятел да ме помолиш за прошка, задето ми отне жената.

— Моля те за прошка, задето ти отнех жената.

Тогава двамата мъже се изправиха, а Амадор се спусна по склона и поклати глава, когато видя пистолета в тревата. Поеха по същата пътека, по която през нощта дойдоха Амадор и Кокран. Край колата жадно пиха топла бира, а Амадор и Тиби се заприказваха за планините.

Стигнаха в манастира по обяд и игуменката се потресе от внезапната поява на сеньор Мендес и двамата потни главорези, придружаващи този благороден човек. Тя се извини на Тиби за състоянието на жена му и каза, че лекарят е при нея. Тиби положи ръка на рамото ѝ и се усмихна.

— На какви клюки сте се наслушали? Тя е жена на моя приятел, ето този тук. Погрижете се за него.

Жената ги отведе в стаята на Мирея и там Кокран приседна на леглото, наведе се и целуна трескавите ѝ обезобразени устни. Лекарят дойде на вратата, където стояха Амадор и Тиби, забили погледи в краката си.

— Съмнявам се, че може някак да ѝ се помогне. Твърде е слаба и няма да издържи пътуването.

Лицето на Тиби се разкриви и той изсъска:

— Излекувай я, иначе ще ти изтръгна сърцето и ще го натикам в устата ти, свиня такава!

Амадор отведе Тиби и слисания лекар. Майката игуменка се поколеба, но после ги последва по коридора, като въздишаше и редеше молитви.

Кокран остана там цял следобед и цяла нощ — пи кафе, държеше ръцете на Мирея, галеше челото ѝ, крачейки из стаята, когато влезеше лекарят. На зазоряване тя се свести и двамата безмълвно се прегърнаха. Сетне Мирея заспа, а той задряма на стола и го събуди чак следобедната жегата. После се наложи да го държат, докато лекарят ѝ правеше трахеотомия, за да облекчи дишането ѝ и тя още една нощ и още един ден беше на прага на смъртта.

Нощем той лежеше на пода и прогонваше всичките си мисли, слушайки как тя хрипливо си поема дъх чрез кислородния апарат, който Амадор докара от града. Паузите в дишането ѝ понякога мъчително се проточваха, после ставаха кратки и накъсани. Когато вече не издържаше, той изтича на двора и изкрещя. Лампите светнаха и пациентките отвърнаха с вопли на този нов глас, който чуваха за първи път. Амадор, Тиби и лекарят дотичаха от временния си подслон в кухнята. Той се бори с тях, докато най-накрая Амадор не го укроти със задушавача хватка. Тиби помогна да го удържат, а лекарят му би инжекция, за да заспи.

Няколко часа по-късно Кокран се събуди на сламеник в непозната стая, стана и се загледа в жаркото слънце през решетките на прозореца. Намери кухнята и си наля кафе, а Амадор, Тиби и лекарят седяха на масата. Лекарят притеснено извърещаше очи.

Късно следобед на третия ден Мирея отново се свести. Той ѝ заговори пламенно, заливаше я с почти несвързан поток от думи. Тя прошепна, че иска да излезе навън, в градината. Той изтича за лекаря, който сви безпомощно рамене, върна се с него в стаята и превърза гърлото на Мирея. Кокран я изнесе на ръце долу в градината, където подканяха пациентките да се прибират за вечеря. Аутистичните деца ги подминаха, без да извърнат глави, и всяко от тях нареждаше жалната си песен — като пресипнали безкрили птици, чиито страдания никога няма да срещнат утеха на земята. Той я притискаше в прегръдките си и си спомняше колко лека му се беше сторила мъртвата птица, която бе намерил в един храсталак в горите на Индиана. Отново заговори припряно, опитвайки се да я поддържа жива с енергията на думите си — сякаш мозъкът му се беше разцепил и той дълбаеше, гребеше, копаеше, мъчеше се да изрови от него някаква скрита тайна, която да я накара да оздравее. Окачи на шията ѝ огърлицата от майката на Мауро и с ужас си спомни как жената му бе казала, че тя носи само мъст. Изгради цяла вселена от думи, но това бяха само думи. Сътвори дете за тях, което разхождат из Севиля, и тя се усмихна и кимна утвърдително. Здрачът се сгъсти, почти се мръкна, а Амадор наблюдаваше безстрастно, прикрит зад една колона. Той спря лекаря и не му позволи да ги доближи. Изгря съсухреният полумесец, сякаш донесен от вятъра, и внезапен силен полъх обрули цветчетата от цъфналия бадем. Кокран продължаваше да шепне, а после, когато

съвсем се мръкна, тя запя така добре познатата му песен с дрезгав глас, който едва ли би успял да заглуши лятното цвъртене на цикада. Това бе предсмъртната ѝ песен и тя си отиде от живота, загледана в седящия до нея Кокран, и душата ѝ тихо се издигна нагоре като отдалечаващ се облак. Заваля и някаква птица поде монотонен напев в короната на дървото над тях, сякаш душата на индианец от племето май се мъчеше да си пробие път обратно към земята.

[1] Къде е (исп.). — Б.ред. ↑

[2] Жива котка (исп.). — Б.ред. ↑

[3] Голям военно транспортен самолет, модификация на „Локхийд С-5 Галакси“. — Б.пр. ↑

[4] Град в Централен Виетнам. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Единият мъж копаеше под дървото, а другите двама гледаха. Мъжът копаеше с механична целеустременост, сечеше дървесните корени с брадва, изравяше камъните с мотика и дълбаеше коравата земя с лопата. Слизайки все по-надолу в жаркия следобед, той виждаше жилките и кухините в почвата. Мъжът на име Амадор седеше на пейката, дръпнал надолу сомбрерото си, и пееше приглушено. Мъжът на име Тибурон, Тиби, сеньор Балдасаро Мендес, седеше на пейката, захлупил лице в шепи, а мъжът копаеше със страшна сила, методично, неумолимо. Майката игуменка заедно с поотегчения свещеник гледаше от портика. Няколко пациентки се шляеха напред-назад, привлечени от ставащото. Върху две дървени магарета лежеше ковчег от борови дъски. На ковчега голям букет от диви цветя вехнеше на слънцето. Когато ямата беше изкопана, мъжът се спря изпотен, после се хвана за ръба, набра се и излезе. Коленичи до купчината пръст, двамата мъже на пейката се приведоха напред и коленичиха до него. Свещеникът и монахинята се приближиха, а зад тях се тълпяха безумните. Свещеникът прочете кратко опело и двамата мъже пред пейката спуснаха ковчега в ямата. Мъжът, който я беше изкопал, също се спусна вътре, коленичи и целуна цветята. Излезе от ямата, взе лопатата и хвърли пръст върху ковчега. Трополенето й той щеше да чува дори на собствения си смъртен одър.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.